

Zápis ze zasedání SKSP 24. a 27. 5. 2005

Poslanec Jaromír Talíř: Vážené dámy a pánové, všechny vás srdečně vítám na jednání SKSP, kterou jsem si dovolil svolat v tomto týdnu na dvě oddělená zasedání, protože v pátek budeme projednávat zprávy jednotlivých sdělovacích prostředků, zprávu Rady ČR a zprávu Rady ČT. Je tam i zpráva velké rady. Protože se aktuálně objevil problém, pod jehož tlakem jsme se všichni ocitli, myslím si, že bude lépe, když si dnes vyslechneme informaci Rady ČT o situaci, která nastala v souvislosti s tím, že ČT se razantně začala zabývat tím, kdo jí platí a kdo ne a začala vymáhat od dlužníků televizní poplatky. Myslím si, že ten problém bychom mohli uchopit tak, že bychom požádali pana předsedu Rady ČT Mrzenu, který je ještě několik málo hodin ve své funkci, a případně další radní, aby nás informovali o tom, jakým způsobem se oni zabývali tou situací, případně požádali zástupce vedení ČT, zda by k tomu chtěli vystoupit. Potom bychom absolvovali diskusi a tento bod bychom ukončili. Já se přiznám, že zatím nemám žádný návrh na usnesení k tomuto bodu.

Prosím předsedu Rady ČT pana Mrzenu a tímto mu dávám slovo.

Pan Mrzena: Paní poslankyně, páni poslanci, Rada ČT na svém posledním zasedání ve složení před obměnou třetiny mandátů měla jako jeden ze stěžejních bodů informaci a zaujetí stanoviska k právě probíhajícímu vymáhání koncesionářských poplatků.

S ohledem na zákon o rozhlasových a televizních poplatcích, s ohledem na nástroje a instrumenty, které v něm jsou uvedeny, jakož i s přihlédnutím k dlouhodobé ekonomické situaci v ČT jsme dlouhodobě žádali management, aby přistoupil k vymáhání koncesionářských poplatků poněkud razantnějším způsobem než tomu bylo do současné doby zvykem a hlavně způsobem, který by byl efektivnější.

Základní prvotní informace jsme obdrželi někdy v únoru, neformální druhou v dubnu, o tom, jak se bude postupovat. Když říkám toto, musím jasně říci hned to druhé. Byla to informace Radě ČT a Rada ČT podle zákona nemá právo zasahovat do manažerských rozhodnutí s tím souvisejících. Požádali jsme dozorčí komisi Rady, aby prověřila smluvní vztahy s firmou, která bude odkupovat pohledávky od ČT, dozorčí komise v průběhu dubna prověřila jak vznik smluvních vztahů, tak smluvní vztah samotný, a nenašla žádný rozpor.

K vlastnímu zasedání. Rada ČT přijala usnesení několik, z nichž postupně k té věci jako takové se vyjadřovala. Dle názoru Rady ČT v rámci realizace programu zvýšení výnosů a snížení nákladů přistoupila k vymáhání poplatků při použití článku 25 Kodexu ČT v souladu se zákonem o ČT, v souladu se zákonem o rozhlasových a televizních poplatcích, jakož i dalšími platnými právními předpisy.

Rada konstatovala, že proces vymáhání je i nadále od počátku plně v rukou vedení ČT a Rada v rámci tohoto procesu uplatňuje své pravomoci svěřené jí zákonem, tudíž má zejména funkci kontrolní a v žádném případě tento proces neřídí.

Usnesením dalším Rada pozitivně zhodnotila zahájení vlastního procesu. Je odhadováno cca půl miliónu dlužníků a možných dlužníků, kteří koncesionářské poplatky ČT neplatí. Teď jsem četl nějaký rozhovor, který se týkal ČR a uvádějí číslo velmi podobné. K té středě došlo k zaplacení dluhu ve výši asi 12,5 mil. Kč, v pátek už to bylo 20 mil. Kč. Předpokládám, že management bude mít aktuální čísla týkající se dnešního dne.

My jsme si nechali vysvětlit, kolik a jakých námitek na vymáhání bylo podáno a kolik a jakých námitek bylo v té chvíli oprávněných. Vzhledem k tomu, že máme týden staré informace, předpokládám, že to číslo zaktualizuje management nebo vedení ČT. V té chvíli se jednalo o 4 tisíce námitek, což představovalo 25 (?) jako oprávněných.

S přihlédnutím k těmto faktům Rada pozitivně zhodnotila zahájení toho procesu a současně reflektovala ještě jeden efekt, kterého ČT spuštěním té akce dosáhla, a to je efekt, kdy se v médiích, v politických kruzích i v celé společnosti začalo diskutovat o rovnosti postavení dlužníků a věřitelů a o prostoru, který v legislativě upravuje činnost vymahačských firem a vůbec celé to soukolí, které zpravidla začíná tím, že někde dluh vznikne a končí bohužel v ČR nízkou vymahatelností pohledávek.

Nicméně Rada v rámci výkonu svých pravomocí negativně hodnotila několik chyb, které vedení ČT při vlastním procesu vymáhání udělalo. Zejména šlo o formulaci dopisu, jímž byli dlužníci, stejně jako i údajní dlužníci, osloveni. Tam byl zásadní problém z hlediska Rady to, že byla sice uvedena dlužná částka, ale nebyl uveden detail, podrobnosti, za jaké období a jakým způsobem se následně počítají úroky atd. Dále šlo o způsob provozu telefonního infocentra, který z pohledu Rady

ČT byl prostě drahý a o necitlivý přístup k dlouhodobě prokazatelným platícím koncesionářům, což patrně vyplývalo z neúplné databáze. Rada současně konstatovala, že proces vymáhání koncesionářských poplatků byl negativně ovlivněn předčasným rozesláním části dopisů před stanoveným datem, a to partnerem, jedním státním podnikem, který nebudu jmenovat, a nebyl dostatečně zabezpečen ani z hlediska informování a komunikace s veřejností, tím je míněno Českou televizí. Tím Rada vnímala, že došlo k ohrožení dobrého jména ČT.

Rada nepovažovala pochybení při dosavadním vymáhání dlužných částek za natolik závažné, aby doporučovala generálnímu řediteli, aby tento proces zastavil. Na jednání Rady takový návrh na usnesení také padl, nicméně pro byl pouze jeden člen, který jej vlastně navrhoval.

Rada následně požádala generálního ředitele, aby zabezpečil zpřístupnění specifikace dlužných částek konkrétním dlužníkům tak, aby se ke svým údajům konkrétní dlužník mohl nějakým způsobem dostat. Současně požádala gen. ředitele, aby ji informoval o závěrech šetření Úřadu pro ochranu osobních údajů, který v minulém týdnu v ČT započal své šetření. Následně Rada požádala gen. ředitele, aby jí podal komplexní informační zprávu o vymáhání televizních poplatků, a to k 30. 6. 2005, jinými slovy komplexní zprávu o tom, jak celý proces pokračuje, a uložila dozorcí komisi, aby prověřila ještě jednou konstrukci, ale i naplňování smluvních vztahů mezi ČT a firmou BSP, která od ČT pohledávky odkoupila. Současně jsme doporučili gen. řediteli, aby ke zlepšení informovanosti o procesu vymáhání televizních poplatků využil dostupných možností, včetně obrazovky ČT.

K těm prvním doporučením ČT už zpřístupnila na webu některé informace, některé na teletextu, a podrobnosti ještě sdělí vedení.

Na závěr, protože do této chvíle jsme se bavili o koncesionářských poplatnících, kteří jsou v evidenci, jsme požádali gen. ředitele, aby nám podal komplexní informaci o postupu ČT i vůči neevidovaným dlužníkům, a to zase k datu 30. 6. 2005.

Tolik k usnesení, které Rada přijala.

Poslanec Jaromír Talíř: Požádal bych gen. ředitele, jestli by on nebo někdo z jeho týmu chtěl doplnit tuto informaci.

GŘ Jiří Janeček: Když dovolíte, na úvod jenom pár slov. Domnívám se, že pak otevřeme diskusi a vy se budete ptát a my budeme odpovídat.

My jsme za mého vedení objevili velké množství do té doby nevymáhaných nebo špatně vymáhaných pohledávek z tel. poplatků. Toto vedení považovalo za svoji povinnost nad tím nezavřít oči. Koneckonců všichni, kteří tu sedíte, jste nás k tomu velmi nabádali. Prostě jsme se rozhodli s pohledávkami racionálně a ekonomicky pracovat. Ostatně je to naše povinnost, jak dobře víte, kterou nám ukládá řada právních předpisů i Kodex ČT, který zase vy dobře znáte. Koneckonců jste ho schvalovali v létě roku 2003.

Jenom pro osvětlení, v minulých měsících probíhal v obchodním útvaru ČT pilotní projekt na několika stovkách pohledávek. Ten projekt byl jakýmsi předobrazem současného postupu. Tam se ukázalo, že spolupráce s externí společností právě formou postoupení pohledávek je v daném okamžiku nejlepším řešením. Ani po právní stránce nevyvolal v tomto kvantu negativní odezvu. Na základě tohoto procesu externí společnost úspěšně dokončila desítky soudních sporů. Bohužel z dnešních zkušeností musíme uznat, že to, co se v řádu stovek pohledávek nejevilo jako problém, jisté potíže vyvolalo v řádech statisíců. ČT, já i vedení, jsme se několikrát veřejně omluvili, a omluvu opakují, za chyby v databázi dlužníků i za některé další, mám na mysli především komunikační, problémy. To platí zvláště za situace, kdy se prokázalo, že existují různé skupiny dlužníků včetně těch, u kterých mohl dluh vzniknout nedopatřením.

My jsme byli vedeni racionální ekonomickou kalkulací. Chtěli jsme splnit všechny požadavky formálního rázu, ale pod tímto vlastním tlakem jsme opomněli nesmírně důležitý lidský rozměr, který se spouští lidí dotkl. Tyto chyby nás samozřejmě mrzí. Od té doby, co jsme je zjistili, podnikáme kroky k nápravě.

Já bych chtěl ještě poukázat na skutečnost – a teď se nevymlouvám – že ne každá chyba má nebo měla původ v ČT. My se snažíme o maximální výnos z televizních poplatků za podivné situace, za situace, kdy podle zákona jiný poplatky vybírá a vede evidenci, to je Česká pošta, a jiný je má vymáhat na základě předaných čísel a dat. Současný zákon o rozhlasových a televizních poplatcích dokonce řeší takové věci, jako například odhláška při úmrtí poplatníka pozůstalými. To všichni víme.

Toto všechno se nám v současné době vrací jako bumerang a já si troufám, že potřeba nového zákona je i z těchto věcí naprosto patrná.

Na druhé straně jsem přes všechny problémy přesvědčen, že tato reakce přispěje k lepší poplatkové kázi, ke zvýšení výběru poplatků a zlepšení práce s evidencí. Koneckonců je to i obrana těch, kteří poctivě platí. Tolik na úvod.

Poslanec Jaromír Talíř: Děkuji. Myslím si, že je možné k tomu otevřít rozpravu. Ptám se, kdo se hlásí do rozpravy. Kolega Vrbík.

Poslanec Tomáš Vrbík: Na úvod bych chtěl říci, že přes některá mediální tvrzení, která jsem si přečetl v dnešních médiích o tom, že jsme si pozvali Radu či vedení ČT na kobereček, tomu tak není. Motivace, která i mne vedla k tomu, že jsem naléhal na pana předsedu a společně jsme se domlouvali o tom, že je dobré svolat komisi k tomuto tématu, je jediná, a to je, že na nás jako na poslance akce, kterou vy jste zahájili a kde já se také ztotožňuji s myšlenkou, že princip a filozofie, se kterým jste přistoupili k vymáhání poplatků, je správná. Nicméně to provedení, ke kterému došlo, vyvolalo výraznou reakci koncesionářů a na nás jako na poslance se začalo obracet mnoho lidí, kteří přicházeli s řadou otázek, na které jsem jim ani já nebyl schopen odpovědět. Musím říci, že otázek tu mám připravenou celou řadu, ale možná pro úvod by mě zajímaly dvě základní informace, které jsem opravdu dosud nebyl schopen „rozklíčovat“.

Ta první informace, která by mě zajímala, je, zda již ČT ten balík pohledávek, o kterých se tady hovoří té firmě BSP prodala a dostala za něj zaplacen, či zda – jak se asi dá trochu vydedukovat z toho dopisu, to probíhá tak, že pohledávky přejdou po nezaplacení do 21 dnů, jak je to v tom dopise zmíněno. To znamená, mne by obecně zajímalo, jak ten princip je nastaven, protože podle toho, co mi odpovíte, mé otázky budou směřovat tím či oním směrem. To je jedna věc.

Druhá věc, tím bych se chtěl dotknout toho, co vy jste mluvil o lidském rozměru. Já si myslím, že je zcela na místě velmi tvrdý a nekompromisní přístup k lidem, kteří dlouhodobě koncesionářské poplatky neplatí. Nicméně já když sis vezmu sumár mailů, které třeba mně přišly, nebo dopisů od lidí, které mi přišly, tak bych řekl, že 99 % mailů a dopisů lidí, kteří se na mě obracejí, je od lidí, kteří dluží v řádu desetikorun. A ti lidé téměř všichni totožně argumentují – my platíme přes SIPO, my platíme trvala, my nemáme povědomí o tom, že bychom někde nezaplatili. Mně by přišlo poměrně logické, pokud jste se rozhodli k takové razantní akci, že pro takovou skupinu lidí, u kterých opravdu jde o dluh v desetikorunách a u kterých podle mého názoru existuje velmi vážné podezření, že opravdu může jít o administrativní nedopatření, nebo o to, že opravdu došlo k nějakému omylu nebo nedopatření i že by lidi nezaplatili, ale nebyli na to upozorněni, prostě velmi často zase druhá věc, že velmi často ti lidé, když pak posléze zjišťují za jaké období ten dluh je, tak zjistí, že to jsou roky 1995, 1998 atd. Já kladu tedy otázku, byli tito lidé, kteří dluží desetikoruny, někdy upozorněni předtím než jste jim poslali tento poměrně razantní a tvrdý dopis?

Poslanec Jaromír Talíř: Já myslím, že bude nejlépe, když uděláme kolečko a potom dáme prostor zástupcům Rady nebo vedení ČT k reakci. Hlásil se kolega Pleva.

Poslanec Petr Pleva: Na úvod možná malé doporučení pro vedení ČT. Bylo by možná vhodné autora toho dopisu poslat na nějaké ekonomické školení, aby si nepletl závazky a pohledávky navzájem.

Druhá věc, velmi mě mrzí, že zde není nikdo z Ministerstva informatiky, protože se domnívám, že – byť ČT asi neudělala tuto akci nejšťastnějším způsobem – tak že velký díl zodpovědnosti leží na České poště, protože databáze České pošty je skutečně ve špatném stavu, tak i systém – i když nevím, proč ČT nepřistoupila ke smluvní změně, ale to je druhá věc, ten, že Česká pošta dostává peníze za poplatníka evidovaného v databázi, pokud jsou mé informace správné, nikoliv za vybrané peníze, a pokud se mylím, nechť jsem opraven, je také ten, který Českou poštu v podstatě nenutí k tomu, aby databázi aktualizovala, aby mrtvé duše z této databáze vyškrtávala, aby se nestalo, že několik let mrtvý člověk dostane upomínací dopis apod. Takže velmi mě mrzí, že zde není nikdo z Ministerstva informatiky, protože si myslím, že Ministerstvo informatiky jako orgán státní správy, pod který Česká pošta přísluší, by k tomu měl minimálně zaujmout stanovisko a minimálně také převzít svůj díl spoludopovědnosti a nenechat vše jen na ČT.

Poslanec Jaromír Talíř: Já jen připomenu, jak je důležité, abychom se zabývali novým zákonem o poplatcích, kde se řeší právě problémy evidence a vůbec tyto záležitosti s placením poplatků.

Poslanec Václav Votava: Já si myslím, že záměr byl naprosto správný. Pohledávky se mají vymáhat nějakým způsobem, je otázka, jakým. Myslím si, že způsob provedení byl nešťastný, neseriózní, nekorektní, špatný. Udělal jsem osobní zkušenost, neboť i já jsem dostal takovouto upomínku. Ano, jsem dlužníkem 214 Kč. Zavola jsem na placenou linku, zřejmě jsem provola daleko více než činí můj dluh, a tam jsem se dozvěděl, že v roce 1998 jsem ve třetím měsíci nezaplatil 75 Kč. To všechno ostatní je nějaké penále, sankce.

Když si to vezmu z pozice řadového občana, jak mám teď prokázat, že jsem zaplatil v roce 1998, když složenky si neschovávám, neboť bych toho měl plnou krabici a nevím, co bych s tím po sedmi letech dělal. Ani pošta nedokáže dnes říci, zdali za mě zaplatila, protože já to platím přes SIPO, přes sporožiro. Nedokážu prokázat, že jsem to zaplatil. Osobně se domnívám, že jsem to zaplatil, protože jsem tak platil vždycky, a je to pouze jeden jediný případ. I v tom je vidět, že je to nekorektní přístup, protože dlouhodobě platím.

Jak museli být zděšeni někteří důchodci, babičky, když dostali takovýto dopis, ještě s tím, že se pohrozí tím, že se bude vymáhat soudem, že přijde exekutor a zabaví jim ledničku, nebo i televizi, nebo já nevím co všechno. Myslím si, že to je velice špatně.

Vrátil bych se k tomu, co tady říkal kolega Vrbík, nebo k určitým otázkám. Mne by samozřejmě také zajímalo, zdali televize již dostala zaplacenou za postoupení pohledávek. Je to samozřejmě věcí toho, kdo ty pohledávky koupil,aráží mě, že to koupil za 100 %, na čem tedy profitoval. Jako bývalý podnikatel vím, že nikdo pohledávky za 100 % nekupuje, zřejmě jenom blázen, a že tedy někde na tom musí vydělat, když koupím pohledávku, musím na ní někde vydělat. Kupuje se za 20 %, za 40 %, když je to za 50 %, tak to už je možná setsakra špatné. To by mě zajímalo.

Další otázka. Když jsem se podíval do dopisu, který opravdu pokládám za neseriózní, tak se tam dozvídám, že je tam jakýsi účet, na který mám zaplatit a že ten účet spravuje nějaký pan advokát JUDr. Michal Klouda, ale na té složenke, když se podívám, ten účet patří někomu jinému, patří firmě BSP. Komu tedy patří ten účet? Také docela zajímavá záležitost.

Těch věcí je víc. Samozřejmě by mě zajímalo, jak se přišlo k firmě BSP, je to akciová společnost, která byla založena 9. února 2005, zřejmě s tím má obrovské zkušenosti, když trvá tak dlouho. Nevím, nechci se těch lidí samozřejmě dotknout, ale zřejmě jste k tomu také museli nějak přijít, abyste této firmě svěřili nejenže jste jí prodali pohledávky, ale notabene jste jí dali i naši databázi, potažmo i moje údaje, ona je teď má k dispozici a může je využívat komerčně pro jakékoliv jiné příležitosti. Možná že příště dostanu od této firmy zase nějaký dopis a bude mi třeba nabízet nějaké zboží, nebo já nevím.

Poslanec Ladislav Skopal: Já jen velice stručně, já už jsem se k tomu několikrát vyjadřoval, ale první co chci říci, tak my jsme tady všichni požadovali už od počátku myslím druhého období, aby se s těmi neplatiči udělal pořádek a já si myslím, že bylo potřeba, aby se začalo. Začalo se trošičku nešťastně. Mám jenom jeden dotaz, a ten dotaz zní – protože samozřejmě po určité době je promlčecí lhůta pohledávky. Pokud se na to neupozorní, což, pokud mám správné informace, jsou tři roky, uvědomuje si ČT, že vlastně všechno, co je pod ty tři roky, to znamená 2002 a dále, protože máme rok 2005, tak pokud to půjde k soudu, tak to všechno prohraje?

Poslankyně Jitka Vojtilová: Já se nebudu opakovat, protože všechny výtky, které tady byly, jsou i mými výtkami. Samozřejmě že jsem dostala jakožto neplatič – a nejsem si toho vědoma – mám zaplatit 81 Kč, přestože trvale platím, historicky si to už nepamatuji, ale já se chci zeptat na něco jiného. Na mne se obrátil občan, který 25. 2. zaplatil, jen nemohla ČT přiřadit k jeho jménu správnou platbu, a byl označen jako neplatič se stejným výhrůžným dopisem. Když si to všechno otelefonoval za ty šílené peníze 38 Kč za minutu, kde tedy zřejmě prodělal daleko více peněz než byl ten dluh, tak se dozvěděl, že ČT má mnoho práce, nejsou pošta, a chybné platby se nevracejí. Takže jsem se chtěla zeptat, kolik takových chybných plateb se nevrátilo, jestli existuje nějaká evidence jak je možné, že

člověk, který zaplatil poště poplatek a následně ČT, je veden jako neplatič přestože platí, a kde tyto platby končí, co se s nimi děje.

Poslankyně Kateřina Dostálová: Já jsem zřejmě poslední přihlášená. Když nás tady tak poslouchám, tak mám chuť si vzít technickou a vyzvat všechny, kteří jsou v tomto sále, aby se přiznali, kdo všechno dostal ten dopis. To ponechám na každém z nás, kdo tu sedí, jestli se přizná nebo ne.

Já bych chtěla říci jinou věc. Nemám otázku. My jsme tuto debatu samozřejmě vedli na poslaneckém klubu minulý týden. Řada kolegů byla našťvaná. Máme zahlcené maily. Já jsem tam vystoupila s takovým názorem – já jsem velký kritik hospodaření ČT, nicméně jsem přesvědčena o tom, že v posledních letech ČT začala konečně dělat něco s tím hospodařením, s tím nedovýběrem poplatků, s tím, kolik má zaměstnanců. Proto tady nebudu uvádět výtky. Já si myslím, že ten cíl, který ČT zvolila, je správný, jen způsob, který byl zvolen, je velmi nešťastný. Určitě tady uslyšíme spoustu vysvětlení na otázky, které jsme slyšeli, ale já jsem ráda, že ČT k tomuto kroku přistoupila.

Poslanec Josef Mikuta: Já si myslím, že v souladu se všemi předřečníky by asi bylo zbytečné se opakovat. Pokusím se o trochu jiný úhel pohledu. Já si myslím, že je trošku ve sdělení pana předsedy Rady možné ještě chvíli zkoumat, já to sem nechci zbytečně zavlékat, jestli je to tak opravdu všechno v souladu s předpisy, kterými se cítí být vázána právně ČT. Já si nejsem úplně jist, jestli bylo v naprostém souladu předání této věci do rukou externí firmy. To je technicky, ale myslím si, že to bylo především špatně z hlediska technologie toho vymáhání psychologicky. Vezměte si, že my tady bojujeme, a náš pan předseda Talíř podal podrobný pozměňovací návrh spolu s dalšími kolegyněmi a kolegy, já tomu dělám zpravodaje, takže jsem to podrobně prostudoval, který konečně už odstraňuje některé ty velmi problematické třecí plochy třeba právě ve výběru poplatků, a vy jste nás dostali do velmi nepříjemné situace, protože my máme obhajovat na plénu něco, proti čemu je apriori vytvořena averze.

Já si myslím, že ten chybný krok prvního významu byl učiněn v tom obrácení se na tu firmu z psychologického hlediska, protože já si myslím, že ČT by mnozí ti oslovení odpustili spíše než exekutorské firmě, kde se podívají na zpravodajské pořady a vidí, jak tam pláče maminka s dětmi, které sebrali všechno z bytu a samozřejmě neoprávněně, víme, že exekutorské firmy budou teď vyšetřovány, protože jejich činnost vyžaduje podrobnější zkoumání a samozřejmě tedy ČT nevěřím, že nevěděla o tom, že obrátit se na exekutorskou firmu je 50 % vytvoření té averze vůči sobě samé.

Ted' bych ale chtěl říci něco jiného, protože ten pohled by měl být syntaktický. Já jsem byl na výjezdním zasedání naší stálé komise v ČT. Chtěl bych s více kolegyněmi a kolegy asi potvrdit, že trendy v ČT, ať z oblasti hospodaření, vývoje zaměstnanosti, ať už v přípravě přechodu ČT na pozemní digitální vysílání v systému DVVT, myslím si, že by se o tom dalo hovořit dále, jsou veskrze pozitivní. Mě tam velice přesvědčil a rozhodně nejsem žádný apriorní podporovatel ČT, projev pana generálního i jeho spolupracovníků, pana Lamberta a dalších. Myslím si, že věděli přesně, o čem mluví z manažerského hlediska, že směřovali a směřují ČT správně. Ted' upřímně si myslím, že bychom je neměli tak strašně volat k odpovědnosti za tu chybu, kterou udělá každý, neb jsme všichni lidé, ale společně spíše vymyslet, jak ty škody, které tím nesprávným postupem ČT nepochybně udělala, i možnosti přijetí té legislativy, která už by tomu konečně dala správný rozměr, jak je odstranit. Pro mě jednoznačně ČT ted' se zlepšila a této chyby je opravdu velká škoda spíše z psychologického hlediska k poplatníkům koncesionářům.

Poslanec Václav Nájemník: Já víceméně souhlasím s kolegou Mikutou. To, co jsem chtěl říci, kolega Mikuta v podstatě řekl. Chci upozornit na historický okamžik, když jsem poprvé za tu dobu, co tady jsem, a vůbec poprvé v životě jsem slyšel kolegyni Dostálovou, že by ČT pochválila. To stojí za to si toho všimnout.

Já se k tomu připojuji. Zajímalo by mě, jak z toho. Situace je naprosto absurdní. Nemá smysl si klást nějaké konkrétní otázky. Šlo o naprosto jednoznačné pochybení a chyby především si myslím ze strany České pošty, ale já si myslím, že toto shromáždění je naladěno, možná poprvé co tu sedím, docela přátelsky. Bavme se spíše o tom, jak z toho nějak důstojně ven. Připojuji se ke kolegyni Dostálové a velmi rád. Já si myslím, že opravdu je vidět, že v ČT se něco děje a že by to mohlo směřovat k nějakému rozumnému konci.

Poslankyně Ivana Levá: Jak to tak poslouchám, tak možná neplatičů je více než půl milionu. I já jsem dostala dopis na částku 76 Kč. Na rozdíl od mého kolegy já si všechny účty a všechno co zaplatím, schovávám, takže já jsem během pěti minut přišla na to, který ten měsíc to bylo, bylo to v loňském roce, já jsem kupovala byt, měnil se systém placení, prostě tam se to stalo. Ani jsem nemrkla, došla jsem na poštu, zaplatila složenku a bylo to pro mě skončeno. Myslím si, že tón dopisu, který nebyl vhodný, tak jsem si řekla, kdybys jim nedlužila, tak ten dopis jsi nedostala a tón se tě nedotkl. Fakt je ten, že řada lidí za mnou přišla do kanceláře druhý den, jsou to vesměs starší lidé, kteří neumějí zareagovat počítačem atd., já jsem se každému snažila vysvětlit, že jsou tady lidé, kteří za celý život, i když se na televizi dívají, nikdy neplatili a že proti těm je ten dopis namířen, a oni se k tomu dostali náhodou a omylem a snažila jsem se to tak nějak lidsky vysvětlit. Já myslím, že se to „vystříbí“ a že tón dopisu, který byl použit, bude použit příště, až se bude psát těm, kteří skutečně nikdy neplatili, protože ti si takový tón zaslouží.

Poslanec Ladislav Skopal: Chtěl jsem jen upozornit, že taky mám střet zájmů, aby náhodou – protože i já jsem dostal na 90 korun tento dopis.

Poslanec Petr Pleva: Já jsem to nedostal, já platím vzorně.

Poslanec Jaromír Talíř: Já jsem taky okamžitě volal domů, jestli tam nemáme dopis, ale nepřišel žádný. Pan Votava.

Poslanec Václav Votava: Já jsem se k tomu přiznal i jsem tady dost emotivně o tom mluvil. Ale já to nechtěl říct, že si nemyslím, že by Česká televize neměla vymáhat dluhy. Chraň bůh, to vůbec ne, naopak vymáhat. Samozřejmě ten, kdo vůbec neplatí, po něm tvrdě.

Ale chtěl jsem ukázat na příkladu – sám si myslím, že jsem fakt platil poctivě a takových je řada. A většina se na mne obracela, že měli jednou nezaplaceno, takže ten přístup byl opravdu netaktní v tuhle chvíli. A zvláště třeba po sedmi nebo osmi letech, to už člověk nedokáže dohledat, tam už je to promlčené. Už to tady bylo taky zmíněno, že pokud to ten člověk dá k soudu a prohraje televize, tak jsou s tím spojené soudní poplatky a zastupování advokátem atd. Někdy z toho tedy může být víc neužitku než užitku.

Poslanec Jaromír Talíř: Myslím, že promluvili úplně všichni a že by stálo za to, abychom vrátili slovo nebo míček na stranu České televize. Ještě jsem zaregistroval pana radního Dvořáka, že se hlásil o slovo. Jestli chceš, tak prosím, dám slovo jemu a potom vedení České televize.

Pan Dvořák: Vážení přítomní, já když jsem poslouchal tady ta vysvětlení, že dostal někdo nějaký dopis, tak jsem si vzpomněl na to, že když mi před 10 lety zemřel 17letý syn, tak dva roky nato jsem třikrát na adresu obdržel výzvu k tomu, aby se dostavil k odvodu. Tak jsem si říkal, že takové věci mohou existovat, i když matrika by měla fungovat lépe než možná evidence poplatníků České televize.

Chtěl bych tady říct tolik – že Rada České televize se těmi poplatky zabývala a tím vymáháním velice důkladně, a to celé dopoledne i celé odpoledne. Dopoledne na semináři a odpoledne na veřejném zasedání. Kladli jsme dotazy, které tady položili páni poslanci a paní poslankyně a chtěl bych říci, že pro mne z toho vyplynul jeden poznatek. Celé roky se nepodnikalo nic pro to, aby se dlužné poplatky těch, kteří se přihlásili k tomu, že mají televizor a jsou ze zákona povinni platit, aby se z nich ty dlužné poplatky vymohly. Proto došlo k tomu až nyní za nového vedení televize a nakonec za tohoto složení rady, která na to naléhala v souvislosti se zákonem o zvýšení televizních poplatků a rozhlasových, a teprve nyní se ukázalo, že předchozí vedení České televize a nakonec bohužel i předchozí Rada ČT v této věci mnoho neudělaly.

Nyní se ukazuje, že celý systém výběru poplatků je založen na tom, že ten, kdo si pořídí televizor, se odebere na svou dodávací poštu, tam vyplní přihlášku a na základě toho je zařazen do soustředěného inkasa plateb obyvatelstva, tzv. SIPO, a začíná se od něho ten poplatek, který se postupuje České televizi, vybírat. Česká pošta vybírá televizní a rozhlasový poplatek celá léta a její

databáze samozřejmě není dokonalá, zřejmě jsou v ní ty chyby. A ty chyby vyšly najevo až teď při této velké prověrce, takže to je to, co jsme taky slyšeli při jednání rady.

Ještě bych chtěl říct, když jsou tady někteří páni poslanci, co tedy s tím. Já se domnívám, že kdo má účty, tak podobně jako paní poslankyně Lehká (?) ty účty najde, předloží, zjistí. Kdo je nemá, tak prostě počká, až bude zažalován a když je ta záležitost starší tři roky, namítne promlčení a tím je vše vyřešeno. Takže si myslím, že tady se okolo toho rozvinuly celkem velké nepříjemnosti a myslím, že každý oslovený tím dopisem může z toho vycházet. Buď má doklad, a nebo je to promlčeno. To je jedna z těch věcí, které bych tady chtěl říct.

Myslím si, že současné vedení televize poprvé přistoupilo k tomuto razantnímu kroku. Předtím se takové věci nedály. A ještě bych si dovolil doporučit zákonodárcům, aby byli velmi pečliví při tom, až se bude schvalovat nový zákon o poplatcích, aby tam nedošlo k takovým věcem. Protože tam se vyskytuje problém, co je to domácnost, kdo má platit ten poplatek, když je televizor v domácnosti. Tyto věci nejsou dostatečně ani v současném zákonu ošetřeny a mohou na základě toho vznikat další problémy.

Děkuji.

Poslanec Jaromír Talíř: Poprosil bych, jestli by pan Jiráň nebo někdo z vás zareagoval na některé připomínky nebo jestli byste odpověděl.

Pan Jiráň: Pane předsedo, když dovolíte, mám tady tým, který se tím velmi hluboce zabíral. Teď bych vyzval pana magistra Elgera, právníka, k zodpovězení těch základních otázek.

Pane Elger: Dobré odpoledne. Na úvod. To, že Česká televize k tomu přistoupila s dobrou vůlí zajistit rovnost mezi poplatníky a zvýšit svůj výnos, toho důkazem je i to, že jste to dostali vy. Opravdu to nebylo selektivní, bylo to strojové zpracování v podstatě těch dat. To je první věc.

Teď k odpovědím na jednotlivé otázky. Jestli již postoupila nebo nikoliv. Česká televize smlouvou o postoupení pohledávek ty pohledávky již postoupila za cenu 100 % nominální hodnoty plus úroky z prodlení ke dni postoupení s tím, že ve smlouvě je dohodnut splátkový kalendář platby této ceny. A zaplacení plné výše této ceny je zajištěno zástavním právem ke každé postoupené pohledávce. A tady možná vznikl kámen úrazu toho dopisu, protože ten musel splnit tři formální právní náležitosti.

Za prvé podle občanského zákoníku, když je pohledávka postoupena, musí to věřitel oznámit dlužníkovi a pojmenovat nového věřitele. To je jedna věc. Proto to psal pan Janeček nebo proto to bylo dáno k odeslání, proto to musela dělat Česká televize. Není to vybírání poplatků ve prospěch třetí osoby, je to úkon, který předepisuje občanský zákoník.

Bylo by v jejím bytostném zájmu, aby upozornila, a dělá to dvakrát v tom dopise, poplatníky, že musí plnit, a to i po uplynutí té lhůty, tehdy 21 dnů, dnes 30, na zvláštní účet zástavního práva. To je dáno proto, aby samozřejmě nedošlo k zneužití prostředků a aby ty prostředky, aby každá takto vybraná koruna byla pod kontrolou do doby, než televize bude mít zaplaceno skutečně 100 %.

Za třetí podle zákona o rozhlasových a televizních poplatcích je předpokladem soudního vymáhání stanovení dodatečné přiměřené lhůty pro poplatníka, kdy má možnost ještě dodatečně zaplatit. To je třetí povinná část, povinně formální část toho dopisu. Teď nechci zpochybňovat nedostatek lidského aspektu, za to se televize několikrát omluvila a dnes to tady zopakoval pan Janeček.

Další otázka – na čem bude společnost, která takto nevýhodně koupila pohledávky, profitovat? Já jsem vždycky tvrdil, že za sebe nebo za svoji společnost bych takovou smlouvu neuzavřel, ale je to jejich podpis smlouvy. Oni to zdůvodňují dvěma důvody. První je referenční hodnota zakázky. To znamená, že celý proces je může uvést na trh. Oni si od toho slibují, že trh se stane v krátké době velmi zajímavý, je zde velké množství spotřebitelských úvěrů atd. A toto byl zřejmě jeden motiv, aspoň tak nám byl prezentován.

Druhý motiv je, že pokud by to došlo do soudního stadia řízení, tedy v té podmnožině, tam, kde nedojde k zaplacení ve lhůtě a bylo by nutné podat žalobu, tak potom věřitel má právo požadovat nejenom ... (Někdo kašle – vypnuto nahrávání.)

... proč v dopise se hovoří o advokátním účtu a na složence je jiný údaj o majiteli účtu. Jakmile toto jsme zjistili, intervenovali jsme u společnosti BSP, tak i u advokáta, protože

i s advokátem je uzavřena smlouva mezi ČT a společností BSP, a ta má jasně dané podmínky, a žádali jsme vysvětlení toho, jak je toto možné, když ve smlouvě je řečeno, že ten účet zřídí advokát svým jménem a na svůj náklad. Bylo nám řečeno, že politikou České spořitelny, u které je ten účet veden, je, že u tzv. klientských účtů advokáta sice jde o účet advokáta, ale formálně ona uvádí z účetních a dalších důvodů jako majitele účtu toho klienta, jehož jakoby vede ten účet a byla tam doplněna společnost BSP.

Každopádně platí, že jediný, kdo je oprávněný s tím účtem disponovat, je ten advokát a je vázán přesnou smlouvou, za jakých podmínek mohou být tyto peníze a kdy vyplaceny.

Další otázka – zneužití databáze a vůbec předání osobních údajů. Zákon o ochraně osobních údajů říká, že osobní údaje lze zpracovat, a zpracováním je i předání údajů, pokud je to nezbytné k ochraně zájmů správce těch osobních údajů nebo příjemce těch osobních údajů. A podle standardní praxe při postupování pohledávek, protože jinak by postupování pohledávek ztrácelo smysl, se nebere za porušení zákona o ochraně osobních údajů, pokud spolu s postoupenou pohledávkou jsou poskytnuta i data o dlužnících nezbytná k soudnímu vymáhání. Je tam využito toto ustanovení zákona o ochraně osobních údajů. Ty údaje být zneužity nemohou, protože platí jiné ustanovení zákona o ochraně osobních údajů, že s údaji lze nakládat pouze za tím účelem, za jakým byly poskytnuty. A navíc obě strany, jak česká společnost, tak ta společnost, která odkoupila pohledávky, uzavřely smlouvu o zpracování osobních údajů, která je přílohou té smlouvy o postoupení pohledávek, a kde je podrobně upraveno nejenom účel – (Konec strany A kazety.)

(Začátek strany B)

Věřitel má právo domáhat se úhrady i promlčeného dluhu. Přijetí této úhrady není bezdůvodným obohacením a v právním systému se běžně stává, že se věřitelé promlčených dluhů domáhají. Právním dlužníka – a to je pravda – je namítnout v soudním řízení promlčení, a potom by dlužník byl úspěšný. ČT vycházela z toho, že minimálně v této první fázi v zájmu rovnosti těch poplatníků se musí obrátit na všechny, které eviduje, že dluží, a toto také učinila. V zájmu rovnosti těch subjektů nechtěla, aby ti, co dluží déle, dopláceli na předchozí politiku a předchozí způsob práce s těmi daty a byli zvýhodněni proti těm, co dluží za relativně pozdější období.

Ještě mi je napovídáno – výběr firmy. Vše, co teďka následovalo v tomto obrovském balíku, bylo vyzkoušeno na pilotním projektu, který probíhal od léta 2004. Většina z těch pohledávek už prošla neb o prochází soudním testem a je řada pravomocných rozhodnutí, kde soudy shledaly jednak postoupení jako platné a v pořádku, jednak i uvedení té částky – a my dneska považujeme za chybu, že ta částka nebyla rozepsána a pokusili jsme se vysvětlit ty problémy, které tomu zabránily. Původně se s tím počítalo. Ale vedení té částky jako celek považovaly rovněž za dostatečné pro to, aby vyhověly žalobě.

Tento pilot probíhal se společností BSP, s jednou ze společností této skupiny, a tato společnost prokázala v tom pilotním projektu jednak, že je schopna to zabezpečit, a jednak – a to je velmi důležité – prokázala, že jednala s justicí o tom, aby logisticky celý ten proces, pokud by narostl do řádů desítek tisíců nebo statisíců, aby nevedl ke zhroucení soudního systému v České republice.

Takže na druhé straně a vedle toho, že je osvědčena na tomto pilotním projektu tato skupina, že je schopná to provádět, hrálo roli i toto, aby celá ta akce nepoškodila ostatní občany.

A k výběrovému řízení je třeba jasně říct a opakujeme to stále – zákon o zadání veřejných zakázek na tento případ nedopadá jako prodej aktiv, není to úhrada za služby nebo nákup zboží. ČT nevydává ze svého rozpočtu žádné prostředky. Chtěl bych říci, že praktické důsledky výběrového řízení si málokdo uvědomuje. Pokud byste uspořádali výběrové řízení na prodej těchto pohledávek, museli byste otevřít to výběrové řízení prakticky neohraničenému počtu subjektů, a to i kdybyste požadovali třeba, že mají v předmětu podnikání nějakou činnost. Těmto subjektům byste museli ukázat, co vlastně kupují, k čemu mají dát nabídku. To znamená, museli byste jim odkrýt databázi těch půl milionu poplatníků. A když si představíte, kdo všechno se v České republice vymáháním pohledávek zabývá, myslím, že by to byl krok krajně riskantní a dokonce totálně katastrofický ve svých důsledcích.

Poslanec Jaromír Talíř: Děkuji za vysvětlení snad dotazů všech. Nevím, nedělal jsem si inventář. (Hlasy: Ještě k té poště.) Aha. Pane Šulák prosím.

Pan Šulák: Děkuji. Dobré odpoledne, dámy a pánové. Já jenom pokud jde o poštu, se kterou máme smlouvu dlouhodobou, tak pošta je placena skutečně za evidovaného poplatníka v rámci SIPO a je povinná aktualizovat tuto databázi na základě přihlášek, odhlášek nebo změnových formulářů od poplatníků. Odebírá tedy peníze za jednoho, kterému předepíše to tzv. SIPO, a dělá pro nás i tu službu aktualizace a dělá také službu výběru v hotovosti a přehlašování, když se ten poplatník prostě nějakým způsobem stěhuje nebo mění svoje podmínky, za kterých platí. A právě v tomto souboru nebo v tomto procesu my teď identifikujeme spolu s poštou určité chyby a nedostatky.

Musím ale říct, že jsme tady šli do databáze, která má svoji historii řadu let a ty chyby, které se odkryvaly jsou také mnohdy poplatné stylu a systému práce v minulosti, k současnosti se to podstatně vylepšuje.

Poslanec Jaromír Talíř: Petr Pleva.

Poslanec Petr Pleva: Vylepšuje se to tak, že když mi jeden kolega říkal, že si chtěl přihlásit televizi, tak pošta po něm vyžadovala tisíc dokumentů včetně rodného listu, takže se na to vykašlal a nic si nepřihlásil.

Pan Šulák: My jsme vedle tohoto systému pošty zavedli samozřejmě pro poplatníky i možnost přímých plateb a přímé evidence v ČT. Tam to jde po Internetu a jde to velmi rychle a jednoduše.

Pan generální ředitel: Já bych tady řekl ještě pár čísel, abychom si dovedli představit, co vlastně ta akce v současné době přináší a přinesla od začátku roku. Vy jste možná viděli, že jsme v televizním pořadu se omluvili, řekli jsme příčiny, proč jsme neuvedli detail atd. Je to právě kvůli té složitosti, co tady říkal i kolega Švehla, že jsme to psychologicky nezvládli, protože kdybychom to napsali obráceně, tak by se většina stejně zeptala, ale jinak by to vypadalo. To jsme všechno konstatovali.

Já bych jenom dodal dvě čísla. My to vymáhání máme ve dvou větvích. Jedna věc jsou ti, kteří vůbec neplatí, na které moc nemáme šanci, ale připravujeme akci, takže o tom díky novinářů a všem, kteří se tím zabývají, protože to říkáme nahlas už od začátku roku, tak za první čtyři měsíce máme 23 tisíc nových poplatníků. V předcházejících letech a loni nám zůstala díky právnickým osobám čísla téměř stejná, byl propad minimální, ale předtím nám zhruba 20 až 30 tisíc ročně propadalo. Takže za 4 měsíce máme 23 (?? 26 – nemluví srozumitelně) tisíc nových koncesionářů, kteří se předtím nepřihlásili. Ti si ušetřili to, co bych tady chtěl říct nahlas, že se nám povede akce odhalit a prokázat ty, kteří neplatí, tak je tam ze zákona 10 tisíc pokuta. Říkám to nahlas dopředu.

A co přináší ta akce, o které se tady bavili – pro vaši informaci, k dnešnímu dni se blížíme k číslu 100 tisíc poplatníků, kteří nám za těch 14 dní nebo kolik je to, 11 pracovních, zaplatili a na účtě je asi 25 milionů korun. Takže kromě té ekonomiky, což nám významně pomůže, tak jsem říkal i v tom pořadu, že to sice bolí, ale po této akci budeme mít určitě pořádek v databázi.

Poslanec Jaromír Talíř: Děkuji. Pan Vrbík.

Poslanec Tomáš Vrbík: Teď se přesně stalo to, kdy se vracím k tomu, že tomu tedy úplně nerozumím. Tak vy na jednu stranu jste řekli, že jste pohledávky prodali, postoupili za sto procent hodnoty té společnosti. A zároveň teď tady říkáte „vždyť nám to přineslo – a teď nevím – kolik desítek milionů“. Tak rozumím tomu dobře? Ne nám, jako vy, přineslo to prioritně firmě BSP, která z toho bude hradit v rámci splátkového kalendáře to, co se smluvně zavázala?

GŘ Jiří Janeček: Tak je to formálně správně, říkáte správně to, že ty prostředky jakoby náležejí BSP, ale my samozřejmě velmi pozorně sledujeme, kolik je vybráno, protože je to na tom zástavním účtě a zvyšuje to zabezpečení celé (???)... sekce. Takže to je přesně ten důvod, proč někdy je použito nepřesné slovíčko „nám“, ale ČT má smlouvené ty prostředky bez ohledu na výsledek soudního vymáhání potom. Ona je má garantované. Není tam riziko, nenese riziko neúspěšnosti soudních řízení. Pouze v případě vad, právních vad pohledávek, které jsou jasně definované a odpovídají zákonu, by tyto pohledávky byly vráceny, to je pochopitelné. A navíc, aby televize

nenesla odpovědnost, to byla nejtěžší část té transakce, aby nenesla odpovědnost za vadné pohledávky v tom smyslu, že by potom musela té společnosti hradit třeba náklady, které jí vyvolala. Tak z tohoto důvodu je tam udělaný zvláštní systém tzv. ..., což se běžně užívá v bankovním světě atd., kdy vlastně ta společnost nese odpovědnost za označení vadných pohledávek, tak aby nemohla potom přičítat České televizi, že postoupila vadné pohledávky.

Ta věc je velmi složitá, ale je třeba si sednout k debatě. A my ji nabízíme každému, třeba dvě hodiny si povídat o tom modelu, protože je to opravdu několik měsíců práce a bohužel se potom znehodnotila některými těmi chybnými kroky, které tady zazněly. Ale podstata je taková, jakou jsme vám řekli.

Poslanec Tomáš Vrbík: Doplnění k tomu, co říkáte. Já rozumím tomu, že tímto způsobem si hlídáte peníze, které jsou vybrány firmou z pohledávek. A samozřejmě zcela jistě nebudete popírat mou tezi v tom, že pravděpodobnost, že se vybere 100 % těch pohledávek, není příliš velká. Mne by zajímalo, jakým způsobem máte garantováno uhrazení stoprocentní jistoty, kromě toho, že ji máte garantováno smluvně v situaci, kdy firma je stará podle obchodního rejstříku tři měsíce nebo dva měsíce a my nevíme, jakým způsobem vlastně to máte vyřešeno.

Pan Elger: Jsou tam samozřejmě i další záruky, ale chtěl bych hlavně říci, že společnost má byznysplán, že bude na náhradách nákladů řízení určité částky generovat, takže samozřejmě ona tam sleduje i tento ekonomický profit.

Mluvil jsem o dvou důvodech, které jsou vedeny, a z toho by měla hradit tam, kde by případně byla neúspěšná. Ale musíte si uvědomit, že pokud hovoříme o tom, že právní vady jsou vadami pohledávek, což je asi jasné a ty budou vráceny, protože musí být, protože prostě to nejsou pohledávky. A pokud to ostatní zůstane, buď to bylo zapláceno a je to na zástavním účtě, nebo to jde k soudnímu vymáhání, tak potom jediné kdyby ta společnost udělala chyby v soudním vymáhání, tak by v podstatě došlo na to, že by nevybrala aspoň těch 100 % a ty úroky.

Poslanec Jaromír Talíř: Takže teď bylo asi ze strany ČT odpovězeno na všechny dotazy, které tady zřejmě z naší strany padly. Pan Švehla to chce ještě doplnit.

Pan Švehla: Dva dotazy se ještě týkaly té technické záležitosti. Jednak byla otázka, jestli všichni poplatníci byli upozorněni. Čili jednou byli upozorněni tímto dopisem, ale pokud jde o poplatníky SIPO, tak tam má zase povinnost podle smlouvy Česká pošta, pokud ten poplatník nezaplatí, tak jednou automaticky upozornit. Čili každý poplatník v SIPO jednou upozorněn byl.

A pokud jde o to, že jsme nepřiradili dne platby a ty se nevracejí, tak skutečně k tomuto docházelo tam, kde poplatník třeba uvedl špatný variabilní symbol nebo jiný znak nebo špatné číslo účtu, tak ta platba skončila na účtu neidentifikovaných plateb, jemu nebyla přiřazena. A to už můžeme jediné v kontaktu s ním, že skutečně dohledáme platbu, opravíme to a připočítáme mu ty peníze k tomu účtu. Ale tam zase potřebujeme jeho spolupráci, takže nám celá tato akce v takovém druhém plánu pomáhá zkvalitnit tu evidenci a vlastně bychom se k tomu jinak nedostali.

Poslanec Jaromír Talíř: Mám pocit, že jsme vyčerpali všechny dotazy, které tady padly, že není třeba asi dalších reakcí.

Teď se ptám, jestli někdo chce navrhnout k tomuto bodu nějaké usnesení. My bychom to mohli ukončit i bez usnesení s tím, že jsme vyslechli informaci Rady České televize. Jestli jsem si dobře poznamenal, vy jste pane předsedo řekl, že to budete dál sledovat, že máte ještě nějakou zprávu dostat do 30. června. My se budeme vlastně zabývat potom v druhém pololetí zprávou o hospodaření České televize, v rámci které je možné ještě zmínit, jak dopadla celá tato záležitost. Možná že to už bude zase někde dál.

Jestli nechce navrhnout nikdo další usnesení, poděkuji zástupcům Rady ČT, poděkuji vedení ČT za vysvětlení celé záležitosti a končím jednání celé komise.

(Konec nahrávky.)

Pokračování 27. 5. 2005

Poslanec Jaromír Talíř: Vážení kolegové, milé kolegyně, je nás tady 7, což je dostatečný počet na to, abychom začali dnešní jednání, proto bych prosil, jestli byste se mohli usadit a věnujeme se programu dnešního zasedání stálé komise pro sdělovací prostředky. Znovu poprosím všechny, aby zaujali svá místa, pokud možno se uklidnili, protože toto ozvučovací zařízení funguje jenom tak, že ozvučuje to mikrofony, které jsou u zařízení a není na to napojeno. Zdá se, že už ano.

Vítám vás všechny na dnešním jednání stálé komise pro sdělovací prostředky, jejíž program je v pozvánce. Máme zde ale jeden problém, protože pořadí bylo stanoveno tak, že nejprve bude Zpráva o stavu vysílání a činnosti vysílání rady, potom výroční zpráva Českého rozhlasu a výroční zpráva Rady České televize. Náš zpravodaj, který je k bodu č. 3, pan kolega Patera, je vázán povinnostmi v dalším orgánu, ve kterém zasedá. Požádal, jestli bychom mohli přehodit bod 3 a 2. Já se ptám, jestli někdo z členů komise s tím má problém. Jenom připomínám, že jsme to vlastně udělali tak, že jsme v úterý zařadili bod 1 a dnes 2, 3, 4 atd., takže se nebudeme přít o pořadí bodů. Jistě je nám jasné, co jde. Je tady jak pan předseda Rady Českého rozhlasu, tak pan generální ředitel staronový, kterému ještě dodatečně blahopřeji a přeji hodně sil do jeho další práce. Myslím si, že ani z vaší strany by nebyl problém, kdybychom začali projednávat zprávu Rady Českého rozhlasu neprodleně. Jestli není proti tomu výhrada, tak bude pořadí, že nejprve projednáme

Zprávu Rady ČR, potom zprávu Rady pro rozhlasové a televizní vysílání a zprávu Rady ČT.

Já bych nejprve poprosil předsedu Rady Českého rozhlasu Michala Prokopa, jestli by mohl krátce zprávu uvést.

Pan Michal Prokop: Pane předsedo, dámy a pánové, dovoluji mi, abych uvedl výroční zprávu naší rady o činnosti Českého rozhlasu za rok 2004. Já se pokusím být stručný v úvodu. Zpráva je poměrně obsáhlá a spíš bych samozřejmě byl připraven společně s gen. ředitelem a kolegy reagovat event. na vaše dotazy.

Zprávu jsme předložili tak jak nám zákon ukládá, v termínu 31. března. Zpráva je tentokrát strukturována bedlivě podle současného znění zákona o Českém rozhlasu, takže tam najdete jednotlivé odkazy k jednotlivým ustanovením zákona přibližně v pořadí, v jakém jsou i v zákoně. Sama textová část zprávy je o něco stručnější, než bývala v minulých letech, o to bohatší je část přílohová, která je vybavena grafy, na kterých je možno si konkrétně ověřit některá tvrzení, která si přečtete ve vlastní zprávě.

Pokud jde o vlastní rok 2004 z hlediska práce Českého rozhlasu, považuje ho rada za rok standardní. Samozřejmě ČR se musel vypořádat s těmi událostmi, s kterými se jako médium veřejné služby vypořádat musí, to znamená ať už jsou to události politické, domácí politické, zahraničně politické. Víte, že rok 2004 byl charakterizován vstupem do Evropské unie trojimi volbami, ať už do Evropského parlamentu nebo později na podzim volbami do krajských zastupitelstev a do Senátu, že v závěru roku postihla Jihovýchodní Asii přírodní katastrofa takového rozsahu, že se mu věnovala všechna naše média, tak jako i pozornost občanů a že ČR sehrál velmi pozitivní roli i v tomto směru. Pochopitelně také se musel Český rozhlas vyrovnat i s některými mimořádnými sportovními mezinárodními událostmi prvořadého významu, které v roce 2004 proběhly. Myslím, že to všechno jsou věci i, které ve zprávě najdete a není potřeba je nějak výrazně v úvodním slově podle mého názoru rozvádět.

Pokud jde o činnost rady, která samozřejmě je také ve zprávě popsána, my jsme se v zásadě soustředili kromě běžné operativní činnosti, myslím operativní ve smyslu, tak jak vnímáme operativu my, jako rada, nikoliv management rozhlasu. Kromě standardních věcí, které nám buď ukládá zákon nebo které jsou v každém roce vlastně stejné, tak jsme myslím největší pozornost věnovali tomu, co čeká celou mediální sféru v nejbližší době, a to je přechod na digitální vysílání, nikoliv jenom z technického hlediska, protože to je spíše věcí managementu, ale z hlediska nějaké koncepce strategie toho, co rozhlas do budoucna vlastně dělat chce, má a musí a jak se bude chovat v dost změněné mediální krajině, protože samozřejmě digitální vysílání je něco, co dost výrazně změní celé pole. To bych řekl, že byla naše hlavní priorita.

Jinak bych zmínil, pokud se týče hospodaření Českého rozhlasu, i když to není předmětem této zprávy, tak asi jenom v úvodním slově bych měl zmínit, že ačkoliv byl plánovaný rozpočet pro rok 2004 už tehdy také mírně ztrátový, tuším s plánovaným schodkem kolem 50 milionů, skutečný hospodářský výsledek v tomto roce Českého rozhlasu byl plusový, zhruba 6 milionů korun výnosů

zisku, takže se podařilo i v tomto roce udržet hospodaření v černých číslech bez navýšení koncesionářského poplatku, jak je vám samozřejmě známo.

Ostatní věci, které se týkají naší kontrolní činnosti v této hospodářské sféře, bych skutečně nechal na zprávu o hospodaření na podzim, jen se chci zmínit o tom, že jsme znovu zvolili naši dozorčí komisi, protože již vypršel první dvouletý mandát, že jsme ji zvolili s jejím souhlasem samozřejmě v tomtéž složení, poněvadž mám za to, že se nám podařilo dát dohromady opravdu vynikající partu lidí, kteří kromě toho, že jsou profesně velmi zdatní, tak myslím, že velice dobře pochopili svoji roli a jsou nám velkou pomocí.

Možná na závěr bych si dovolil doplnit tuto zprávu jakýmsi appendixem, který v tištěné podobě není, ale myslím, že by se slušelo, abych to učinil. My jsme se v závěru kapitoly týkající se činnosti generálního ředitele Českého rozhlasu vyhnuli jakési podrobnější hodnotící studii jeho práce a odůvodnili jsme to tím, že ve stejné době, kdy jsme zprávu připravovali a zpracovávali a také odevzdávali sem, probíhalo už výběrové řízení na nové období na tuto funkci a domnívali jsme se a domníváme se stále, že v době, kdy byl současný generální ředitel účastníkem výběrového řízení a dokonce takovým účastníkem, kterého jsme sami vyzvali, že by nebylo fér, ať už proto, že by to mohl někdo vnímat, že mu to pomáhá nebo naopak škodí, abychom se příliš podrobně vyjadřovali k jeho činnosti. Protože, jak víte, jsme především ve středu výběrové řízení ukončili a generálního ředitele Václava Kasíka jsme po velmi tuhém boji, ale nakonec zvolili znovu, tak si myslím, že by bylo vhodné, abyste vnímali tento výsledek volby jako svého druhu hodnocení činnosti jeho v minulém období, protože to byl hlavní argument jeho obhájců v litém klání. Rád bych řekl, že měl velmi kvalitního protikandidáta, všechny tři kandidáty, kteří postoupili do posledního kola, považuje rada za velmi kvalitní a v posledním rozstřelu podle volebního řádu měl velmi kvalitního kandidáta a pokud víte z nějakých podrobnějších informací z výběrového řízení, bylo to několikakolové. Teď jsem hovořil o něčem, co se vztahuje k činnosti generálního ředitele.

Teď mi dovoluji říci na závěr něco, co se vztahuje k činnosti rady, jejímž mám tu čest být předsedou už skoro rok. Nám se nakonec podařilo dosáhnout kompromisu, kterého nikdo nelitujeme. Byl to samozřejmě kompromis, protože v takových věcech vy, jako politici, jistě dobře víte, jak se takové věci dělají. Ale já jsem docela hrdý na to, že mohu být předsedou rady, která umí ostře argumentovat v případě, že to je potřeba, že to její členové cítí, ale která taky umí rozumně zaujmout takové stanovisko, aby podpořila svou hlavní prioritu, a tou ve středu bylo zvolení generálního ředitele Českého rozhlasu pro dalších šest let.

To je asi všechno v úvodu. Děkuji za pozornost.

Poslanec Jaromír Talíř: Děkuji za uvedení zprávy. Zpravodajem k tomuto tisku je kolega Patera. Dávám mu slovo.

Poslanec Miloš Patera: Vážené kolegyně, vážení kolegové, vážení přátelé, předstupuji před vás už poněkolkáté se svojí zpravodajskou zprávou a komentářem k výroční zprávě Rady ČR. Ve všech předchozích případech jsem se zaměřil zejména na podrobný komentář k jednotlivým částem zprávy a detailního popisu naplňování veřejnoprávního poslání ČR. Tentokrát jsem se rozhodl zaměřit se pouze na ty části, které byly pro činnost Českého rozhlasu v r. 2004 nejvýznamnější. Vycházím přitom ze zkušeností, že jste zprávu obdrželi v písemné podobě a tudíž i podrobně prostudovali.

Mezi nejdůležitější aktivity jednoznačně patřil rozvoj internetové komunikace s posluchači, která v r. 2004 zaznamenala výrazný nárůst návštěvnosti. Dále pak detailní právní i technická příprava digitálního vysílání ČR a digitalizace archivních fondů. V r. 2004 byla zahájena plánovaná rekonstrukce budovy Českého rozhlasu na Vinohradské ulici a dokončena rekonstrukce budovy v Českých Budějovicích v celkovém finančním objemu řádově 100 miliónů korun. Z výše uvedeného vyplývá, a zde bych se rád odvolal na své předchozí zpravodajské zprávy, že Český rozhlas je velice kvalitně manažersky řízen a že i přesto, že se již několik let hovoří o nutnosti navýšit tzv. koncesionářské poplatky, ekonomicky funguje.

Je zde však jedno velké nebezpečí a tím je skutečnost, že pokud něco funguje, tak není třeba ochota se tím zabývat. Opak je samozřejmě pravdou. Sebekvalitnější řízení a snižování nákladů má někde své hranice. Jsem přesvědčen, že těchto hranic bylo dosaženo a pokud si nepřejeme, aby tato významná veřejnoprávní instituce začala stagnovat, je třeba problematiku poplatků neprodleně řešit. Před Českým rozhlasem totiž stojí rozvoj v investicích tak, aby mohla být realizována tolik žádaná

regionální studia, o nákladech spojených s rozvojem internetu, digitalizace a pokrytí vysílání, a digitalizaci archivů ani nemluvě.

Velice obdobná slova se objevují ve zprávě Českého rozhlasu v kapitole Činnost generálního ředitele a vztahy mezi radou a generálním ředitelem. Rada ČR naplnila veškerá ustanovení, která jí vyplývají ze zákona včetně schválení výroční zprávy Českého rozhlasu. V závěru zprávy rady je konstatováno, že Český rozhlas zvládl všechny zásadní úkoly média veřejné služby a že hlavní těžiště úspěchů je v kvalitě generálního ředitele, jeho manažerského týmu a kvalitní komunikace s radou. Za svoji osobu musím říci, že jsem se zejména se znalostí vývoje v Českém rozhlasu za poslední roky se závěrem rady naprosto ztotožnil. Děkuji vám.

Poslanec Jaromír Talíř: Děkuji panu kolegovi za stručnost. Otevírám rozpravu k tomuto tématu. Paní kolegyně Levá.

Poslankyně Ivana Levá: Já jsem připravovala stanovisko pro svůj klub a do stanoviska jsem dala toto. Český rozhlas splnil všechny zákonem stanovené povinnosti, ať už je to rozvíjení kulturní identity, rozvíjení právního vědomí občanů, dostatečný prostor byl věnován zpravodajství a publicistice z regionů, vysílání pro menšiny. Dbal za celý rok 2004 o kultivovaný jazykový projev a upozornila jsem i na velký pokrok v přípravě na digitalizaci archivů, kdy bylo převedeno přes 2000 hodin pořadů. Současně probíhá digitalizace dokumentů atd. Zároveň jsem upozornila na nedostatky, které jsem já ve zprávě viděla. Nedostatečná pozornost byla ve zprávě věnována zákonem stanovenému požadavku vyváženosti. Postrádám podrobnější rozbor, nejen statistický údaj o účasti představitelů politických stran v Radiožurnálu nebo v pořadu O kom se mluví.

Když jsem si zprávu přečetla, viděla jsem tam statistiku, že v Radiožurnálu bylo 33 zastupitelů z ODS nebo lidí, kteří mluvili za tuto politickou stranu, za ČSSD 31, tak bych logicky považovala, že na třetím místě budou komunisté. Nestalo se tak. Na třetím místě KDU 21, pak přišla Unie svobody 15krát a pak tam jedenáctkrát byli komunisté. V pořadu „O kom se mluví“ sociální demokracie 9x, ODS 3x, KDU 3x, UD-DEU 3x, komunisté 2x. Já se domnívám, že vyváženost není splněna tak, jak by měla být.

I když jsem si vědoma toho, že Český rozhlas odvedl obrovský kus práce, šíří pohodu. Toho si já nejvíc cením, takový optimismus, který z ČR cítím, myslím si, že radou nebyl vyvinut dostatečný tlak na to, aby § 31 byl dodržován, a proto jsem doporučila svému klubu, aby zprávu tentokrát nepodpořil.

Poslanec Jaromír Talíř: Dalším přihlášeným do rozpravy je kolega Pleva. Má slovo.

Poslanec Petr Pleva: Já myslím, že Český rozhlas to zase vyvážil spoluprací s Haló, novinami. Ale já jsem se chtěl bavit trochu o něčem jiném, i když teď nezněla samá chvála, ale aby nezněla samá chvála, chtěl bych upozornit pouze na jeden bod, a to je na straně 26, spolupráce s celoplošnými stanicemi. Zákonná povinnost ČR činí 30 % vysílacího času, které regiony musí mít na celostátních vysílacích okruzích. Český rozhlas ji splnil na 22,15 %. Já bych chtěl od rady jednak podrobnější vysvětlení, protože to komické vysvětlení, které je ve zprávě, že zejména stanice brněnská a plzeňská, pod jejichž křídly vzniklo v r. 2004 nové vysílání pro Zlínský a Karlovarský kraj, se soustředily na posilování těchto nových regionálních programů, což odčerpalo část jejich výrobních potenciálů určených pro celostátní okruhy, tak toto komické zdůvodnění samozřejmě je nesmyslné, protože který potenciál, kteří redaktori jezdili do Zlína nebo do Karlových Varů, kteří režiséři tam režírovali nebo nemohli režírovat, kteří technici byli vázáni do Zlína nebo do Karlových Varů. Je to komické a je toto vysvětlení nesmyslné. Je to pouze o prostředcích, které jsou z celostátních okruhů věnovány na tuto výrobu. Žádná kapacita tímto není odčerpána vznikem nových studií. Takže bych prosil seriózní vysvětlení. Také bych prosil, a velmi mně chybí ve zprávě konstatování, kdy bude tato skutečnost napravena tak, aby Český rozhlas splňoval tuto zákonnou povinnost.

Poslanec Jaromír Talíř: Děkuji. Ještě někdo chce vystoupit v rozpravě? Kolega Vrbík má slovo.

Poslanec Tomáš Vrbík: Já mám jenom jednu krátkou poznámku. Já bych se rád dotázal hned na počátku zprávy. Na str. 9 je ve 4. odstavci konstatace, že vážným problémem se postupně stalo

zaostávání platových podmínek, nepodařilo se obsadit klíčové pozice editora denního vysílání a s lepšími mzdami odešlo z ČRO 1 Radiožurnálu několik cenných žurnalistů. Já bych se chtěl zeptat. Já samozřejmě chápu, že všichni čekají, že problém se zcela jistě vyřeší navýšením koncesionářských poplatků, nicméně můj dotaz směřuje k tomu, když se tak nestane, nebo stane-li se tak nějakým delším časovým odstupem než možná předpokládáte, jak hodláte tuto situaci řešit, protože pravděpodobně není možné smířit se pouze s touto konstatací. Předpokládám, že nějakým způsobem ten problém hodláte řešit do budoucna.

Poslanec Jaromír Talíř: Další slovo má kolegyně Dostálová.

Poslankyně Kateřina Dostálová: Já jsem teď neposlouchala kolegu Vrbíka, tak doufám, že se nebudu opakovat. Kolega Pleva to tady nakouzl ve své řeči. Já bych se vzhledem k tomu, že jsme všichni, kteří čteme časopis Týden, v pondělí měli možnost seznámit s kauzou spolupráce Českého rozhlasu s Haló novinami, tak bych chtěla po radě vědět něco konkrétního, protože si myslím, že nejenom já, ale řada mých kolegů byla oslovena e-maily a dopisy poměrně rozhořčených posluchačů Českého rozhlasu. Takže vysvětlení k tomuto bodu.

Poslanec Jaromír Talíř: Děkuji. Nevím, jestli to patří přímo sem, ale jeden můj krátký dotaz je čistě technický. Poslouchám převážně Radiožurnál v autě a jenom bych se chtěl zeptat na technickou záležitost. Většinou, když moderátor nebo hlasatel hovoří s někým, kdo je na telefonu nebo je někde ne přímo ve studiu, je velmi rozdílná úroveň a de facto není slyšet to, co ten člověk povídá. Jestli je to něco, s čím lze udělat něco nebo ne. Nevím, jestli ostatní mají tu zkušenost, ale je opravdu rozdílná úroveň toho, když posloucháte člověka ze studia nebo když potom při různých rozhovorech..... Dobře, když to nebudete vědět, kolega Pleva mi to vysvětlí.

Jestli se nikdo další nehlásí do debaty, tak ji uzavírám a prosím o reakce buď pana předsedu rady nebo pana generálního ředitele.

Pan Michal Prokop: My se o to nějak podělíme s panem generálním ředitelem o jednotlivé odpovědi na jednotlivě vznesené dotazy. Já to vezmu odzadu, když dovolíte. Pokud jde o poslední dotaz, na to odpovědět neumím, to bych nechal na panu gen. řediteli. Pokud to vůbec je věc související s rozhlasem a ne třeba s Telecomem nebo event. s mobilním operátorem. Nevím.

Pokud jde o platy, dotaz pana poslance Vrbíka, rada se zabývala tímto nepříliš potěšujícím stavem platové úrovně špičkových a nejen redaktorů třeba na Radiožurnále, ale i některých dalších profesí vysoce kvalifikovaných lidí, třeba v IT sféře atd. a při schvalování rozpočtu pro rok 2005 tedy poprvé schválila nejen deficit, který plánujeme a který samozřejmě rozhlas má čím pokrýt, to předesílám, že nejde o nějaký dluh, ale že rozhlas má dostatečnou rezervu, z které je schopen deficit pokrýt, pokud dopadne tak, jak je plánován. Ale kromě toho jsme explicitně v loňském roce, právě ve spolupráci s naší dozorčí komisí si stanovili určitý sumár konkrétních ukazatelů z toho celého velkého rozpočtu Českého rozhlasu, který bude explicitně schvalován radou v případě jakýchkoliv rozpočtových změn, zatímco ostatní ponecháváme v pravomoci managementu a domníváme se, že to je správné. Mezi ostře sledovanými je také mzdový fond a my jsme na základě návrhu generálního ředitele odsouhlasili výraznější zvýšení mzdového fondu, nikoliv tentokrát plošně, ale tak, aby skutečně bylo možno posílit za prvé kvalifikované a kvalitní lidi a za druhé, aby bylo možno konečně začít nějak o něco lépe vyrovnávat disproporci mezi platy v regionálních studiích a v Praze. To k platům.

Pokud jde o záležitost s nesplněním ustanovení o podílu 30procentním, jsme si toho vědomi a musím se přiznat, že nám je to líto a že jsme vlastně na to přišli ve chvíli, kdy se začala zpráva připravovat a že samozřejmě já v této chvíli nedovedu odpověď přesně precizně panu poslanci Plevovi zformulovat, jak přesně se to stalo, že kapacity, které tam jsou uvedeny, že se věnovaly nově zřizovaným odpojovaným postupně. To bych nechal na panu řediteli. Mohu jenom říci, že samozřejmě vnímáme to jako nesplněnou povinnost a že budeme usilovat, aby se to už neopakovalo. Čili v roce 2005 tím, že se to poprvé stalo, že to kleslo skutečně pod hranici, tak je to jedna z věcí, kterou budeme ostře sledovat, protože až doposud jsme to tím, že to vždycky bylo splněno, tak jsme necítili

nějakou explicitní potřebu se tomu nějak pevně věnovat. Teď bych předal spíš slovo generálnímu řediteli a poprosil bych ho, aby se vypořádal s dvěma dotazy, na které jsem zatím neodpověděl já.

Generální ředitel Václav Kasík: Já děkuji za slovo. Jenom doplním slova pana předsedy tím, že od března byla nastavena čísla při tvorbě programu v celoplošných stanicích tak, že na konci roku povinnost mít 30 % výroby z regionů bude splněna. Chyba došla rozdílným pohledem na odčítávání a vypočítávání onoho daného vysílacího času. Já jsem použil slovo „takzvaného“, protože není úplně vždycky úplně jasné, co všechno do vysílacího času počítati můžeme, neboť samozřejmě rozumíme si, že 24 hodin není úplně celý nebo naopak zkrácený vysílací čas. Čili odpověď je stručná, na konci roku bude 30 % požadovaných produktů z regionu zařazeno do celoplošných stanic. O tom není pochyb.

Druhá věc. Mám odpovědět na spolupráci Českého rozhlasu z Haló novinami. V roce 2002 jsem umožnil natočit pro přípravu jednoho cédéčka pro slepé děti pohádky. To se skutečně stalo. To byl vstup Českého rozhlasu do výroby cédéčka. Já se za pomoc slepým dětem nestydím. Shodou okolností tatáž organizace dostala nějakou podporu od Haló novin díky tomu, že tam Haló noviny cosi nafotili. V součtu se na zadní straně tohoto cédéčka objevilo logo Českého rozhlasu a také posléze logo Haló novin. Znovu říkám, za podporu slepých dětí se nikterak nestydím a věřte, v tomto směru budu pokračovat i dál, to je ke spolupráci s Haló novinami.

Vážnost asi byla dostatečně zmíněna. Měl jsem tedy podle mého soudu doplnit odpovědi na tyto dvě otázky. Pokud jsem tak neučinil zcela, prosím klad'te mi otázky další.

Poslanec Jaromír Talíř: Já nevím, jestli to je správný adresát, jestli to nejsou Radiokomunikace, ale možná, že pane řediteli, kdybyste o tom slovo řekl.

Generální ředitel Václav Kasík: Odpověď bude prostá. Je skutečností, že pokud je reportáž poskytována za přítomnosti dokonalé techniky, kterou máme v místech, která jsou pro sdělování a přenos reportáží obvyklá, pak skutečně kvalitu téměř nerozeznáte, tj. kvalitu, která je ze studia anebo z onoho detašovaného pracoviště. Ale telefonát, který se tu a tam skutečně používá pro zvuky ve vysílání, je svojí kvalitou odlišný. My samozřejmě s tím v tuto chvíli nic dělat nemůžeme, pouze zvážít, zda množství telefonátů je vhodné nebo méně vhodné. Ale kvalitu telefonátu nezměním.

Poslanec Jaromír Talíř: Pan Kotrba a pan Prokop.

Pan Kotrba: Já se omlouvám. Poznámka na pana Talíře. Až bude součástí běžného mobilního telefonu mikrofon v kvalitě senheizer (???) s rozsahem 22 kilo a přenosová trasa mobilního operátora bude 250 kilo za vteřinu, pak zcela jistě dostanete třeba i stereozvuk.

Poslanec Petr Pleva: Já chci reagovat na pana Kotrbu. Až budou také ve výbavě Českého rozhlasu zvukaři, kteří to umí udělat i s normálním telefonem, tak to taky bude (nebylo rozumět).

Poslanec Jaromír Talíř: Teď má slovo kolega Prokop.

Pan Michal Prokop: Ještě ke kauze Haló novin. Rada čelila několikrát opakovaným pokusům dostat Haló noviny mezi prameny citované v přehledech tisku. Rada se nedomnívá stejně jako management v tomto směru, že Haló noviny jako jediný stranický orgán, který v této zemi existuje, že by měl být stanicí veřejné služby používán jako pramen, protože pak bychom museli sáhnout i k jiným podobným neexistujícím v této zemi třeba nějakým interním tiskovinám.

Pokud jde ovšem o záležitost s mediální spoluprací, ta věc je z roku 2002 a objevila se najednou teď, ačkoliv deska vyšla v roce 2002 a dokonce v době, kdy ještě někteří z vás v radě nebyli. Já osobně se domnívám a myslím si, že je to i mínění převážně většiny členů rady, že do budoucna je dobré, aby Český rozhlas vždycky zvažoval při mediálních podporách projektů, i těch sebebohulibějších, vlastně, kdo je tím partnerem, což si myslím, že je možné do budoucna nějakým způsobem ohlídat.

Poslanec Jaromír Talíř: Kolega Mikuta byl před vámi. Chvilíčku, ještě paní Dostálová.

Poslankyně Kateřina Dostálová: Já jsem žádala o slovo, protože chci reagovat na to, co řekl pan (nebylo rozumět), existují stovky projektů, které by bylo určité záhodno podpořit a nemusí to být ve spolupráci s komunistickou stranou (???nebylo rozumět).

Poslanec Jaromír Talíř: Kolega Mikuta má slovo.

Pan Mikuta: Jednu poznámku k technické stránce. Náš pan předseda hovořil, že poslouchá nejčastěji v autě. Já jsem na tom obdobně. do přijímače z RDS ve dvou autech, kterými se pohybuji, takovou zkušenost, že svá hluchá místa v přechodu a někdy se mi nezdá, že by bylo možné po celém území republiky, mluvím i o těch velmi frekventovaných trasách, prostě nepřetržitě kvalitně Český rozhlas Radiožurnál jedničku sledovat.

Ale teď bych hlavně to, co mě trochu trápí. Na straně 9, 10, 11, 12 nacházím ve vaší zprávě docela dost poznámek, že jste udělali velký kus práce. Já vám za ni děkuji ke vstupu České republiky do Evropské unie, nejenom unikátní seriál, jak tady píšete, pětadvacítka, ale i další k evropským volbám atd. Ale já si myslím, jestli už není nejvyšší čas se trochu také zaměřit na evropskou ústavní smlouvu, jestli už není, já se s tím nesetkávám jako pravidelný uživatel Radiožurnálu. Nejvyšší čas se pustit do této problematiky, ale i k tomu, aby se těm, a já věřím, že Český rozhlas Radiožurnál zejména, poslouchá spousta uživatelů, které by zajímali takové věci, které si myslím, že docela úspěšně dělá Česká televize, přiblížit ten obyčejný – řekněme – rodinný život ve srovnání, kde by prostě se dostali i velice praktické. Já mluvím o množství. Já mluvím, pane kolego, o množství, jestli by toho nemělo být podstatně více, protože si myslím, že zejména teď, když potřebujeme z mého pohledu přesvědčit o připojení se k evropské ústavní smlouvě by to bylo vhodné. To je můj názor.

Poslanec Jaromír Talíř: Faktickou poznámku kolega Pleva. Doufám, že bude taková. Potom je přihlášená paní kolegyně Levá a pan Kotrba.

Poslanec Petr Pleva: Jenom fakticky. Taky doporučuji velmi časté informování o evropské ústavě. Myslím, že desetkrát za hodinu by bylo ideální, protože pak by se skutečně splnilo to, co si přejeme zase my, že by evropská ústava nebyla schválena.

Poslanec Jaromír Talíř: Paní kolegyně Levá má slovo.

Poslankyně Ivana Levá: Jenom jednu větu. Chci říci k pomoci. Já patřím mezi lidi, že když vidím, že někdo potřebuje pomoc, tak se vůbec nedívám na to, kdo též pomůže. Prostě chci pomoci, tak pomáhám. Rozhodně když se dítě topí ve vodičce, já se nebudu přece dívat na to, jestli také ještě někdo z jiné politické strany běží dítěti pomoci. Prostě pomohu. To je můj názor.

Poslanec Jaromír Talíř: Děkuji. Pan Kotrba.

Pan Kotrba: Trošku rozsáhlejší úvod. Paní poslankyně Dostálové bych doporučil, aby se dívala kolem sebe, když náhodou dává do kasičky na ulici někomu peníze, jestli náhodou je nedává také někdo, kdo je členem KSČM. To je jedna věc.

Druhá věc k vyváženosti monitoru tisku. Pokud přiznáme, a já jsem pro, abychom přiznali stejná kritéria, tak pokud je tisk celoplošný, pokud je tisk vlastněn soukromým subjektem, tak by měla být stejná kritéria pro všechny. Ted' se můžeme bavit o tom, jestli to má být rovnostářsky, to znamená jedna tiskovina, jeden příspěvek, aby se dala hledat jakási vyváženost nebo ne, nebo jestli to má být podle prodaného nákladu, nebo podle jakých kritérií. Tato kritéria nikdo vzhledem k vyváženosti a jejím realizačním možnostem neměřil a nezadal. Pak není divu, že si to každý vykládá různě a jednotnou metodiku zadat je těžké. Jsou deníky Bohemia jedním tiskem nebo patnácti nebo šestnácti jednotlivými. Jsou regionální přílohy nebo regionální mutace samostatným médiem, protože si je možno koupit jenom někde anebo jsou jedním médiem. A tak bychom došli vzhledem k vyváženosti k mnoha paradoxům, že např. tisk, který má náklad 1,2 mil. kusů, to znamená deníky Bohemia, se jim dostává v Českém rozhlasu třeba i méně pozornosti než Mladé frontě a nemusíme se bavit zrovna o Haló novinách.

Poslanec Jaromír Talíř: Děkuji. Já mám pocit, že to nám vyjasnil kolega Prokop.

Pan Kotrba: Kolega Prokop má trošku problém, protože uvádí poněkud nepřesné údaje, neboť Haló noviny nejsou vlastníkem.

Poslanec Jaromír Talíř: Teď má slovo právě s faktickou poznámkou předseda rady Michal Prokop, potom pan kolega Patera.

Pan Michal Prokop: Já bych jenom byl rád, kdybyste laskavě, vážení poslanci, ale i ostatní, vnímali, že já tady hovořím jménem Rady Českého rozhlasu, pan Kotrba hovoří jménem svým, což nebývá obvyklé. Až donedávna se také nedělo.

Poslanec Jaromír Talíř: Pan Patera.

Poslanec Miloš Patera: Jelikož zde nepadl žádný návrh, dovoluji mi, abych dal návrh na usnesení. Usnesení stálé komise pro sdělovací prostředky z 20. zasedání ze dne 27. 5. 2005 k bodu Výroční zpráva Rady Českého rozhlasu o činnosti Českého rozhlasu za rok 2004 pod sněmovním tiskem 938.

Po odůvodnění Rady Českého rozhlasu pana Michala Prokopa, zpravodajské zprávě poslance Miloše Pateru a po rozpravě stálá komise pro sdělovací prostředky

1. doporučuje Poslanecké sněmovně schválit výroční zprávu Rady Českého rozhlasu o činnosti Českého rozhlasu za rok 2004, tisk 938.

2. pověřuje předsedu komise, aby toto usnesení předložil předsedovi Poslanecké sněmovny Parlamentu;

3. zmocňuje zpravodaje komise poslance Miloše Pateru, aby na schůzi Poslanecké sněmovny podal jako zpravodaj zprávu o výsledcích projednávání této zprávy na zasedání stálé komise pro sdělovací prostředky.

Miloš Patera, zpravodaj, Jaromír Talíř, předseda stálé komise pro sdělovací prostředky.

Poslanec Jaromír Talíř: Děkuji. Já si dovoluji, protože nevidím žádnou další zvednutou ruku, ukončit rozpravu a můžeme hlasovat o návrhu, který zazněl od pana zpravodaje. Jenom bych prosil ještě nepřítomného člena stálé komise, zdali chce hlasovat, aby se dostavil, a ptám se, kdo je pro přijetí tohoto usnesení. 6. Proti? Zdržel se 1.

Děkuji. Přijali jsme usnesení a skončili jsme projednávání výroční zprávy Rady Českého rozhlasu o činnosti za rok 2004.

Dalším bodem dnešního jednání je

Zpráva o stavu vysílání a činnosti Rady pro rozhlasové a televizní vysílání za rok 2004, sněmovní tisk 903.

Vítám zde zástupce Rady pro rozhlasové a televizní vysílání a prosím předsedu rady, aby se ujal slova a uvedl tuto zprávu.

Předseda Rady pro rozhlasové a televizní vysílání: Dobrý den, vážené poslankyně, vážení poslanci, zpráva o stavu vysílání a činnosti Rady pro rozhlasové a televizní vysílání za rok 2004 byla zpracována přesně tak, jak radě ukládá zákon. To znamená drželi jsme se přesně té osnovy, kterou - tuším v § 6 - zákon pro zpracování zprávy stanoví. Zpráva podává velmi přesný a bohatý obraz jak o samotné činnosti rady, tak o stavu vysílání. Součástí příloh je seznam všech provozovatelů rozhlasového a televizního vysílání v aktuálním stavu ke dni 31. prosince 2004 a další přílohy, tabulky, grafy a podobně.

Po celé období, které je v této zprávě vyhodnoceno a zaznamenáno, pracovala Rada pro rozhlasové a televizní vysílání téměř v kompletním složení od konce února 2004 a pracovala tedy na rozdíl od předchozího roku, 2003, pracovala také po celý tento rok, to znamená byl to první celý rok, kdy rada v tomto personálním složení fungovala. Myslím, že se dá říci, že už s jistým profesionálním rozhledem a zkušeností a se schopností vnímat také spoustu souvislostí a detailů, které pochopitelně v prvních měsících, mám tím na mysli r. 2003, nám nemuseli být zcela zřejmé.

Z hlediska problematik, které v r. 2004 měly v naší činnosti největší váhu, tak bych zdůraznil dvě záležitosti, jednak je to sada, série licenčních řízení na kmitočty pro rozhlasové vysílání. Tato licenční řízení byla vyhodnocována právě s ohledem na velmi rozporuplné rozsudky městského soudu v Praze na základě žalob proti předchozím rozhodnutím rady, byla vyhodnocována tradičním konvenčním způsobem, ke konci roku potom konečně po více než 3 letech platnosti vysílacího zákona došla první taková věc týkající se licencí k Nejvyššímu správnímu soudu, který stanici rozhodl. Rozhodnutí, které má velkou precedenční váhu, tak stanovil to, že je třeba rozhodovat na základě kritérií, která budou určena radou rozvinutím toho, co obsahuje § 17 vysílacího zákona. Rozhodnutí spočívá v tom, že Nejvyšší správní soud stanovil, že žaloba proti neudělení licence je vlastně vždy komplementárně také žalobou proti udělení licence, čili tyto dva výroky, pokud jsou napadeny, tak vlastně propojuje daleko více, než dosavadní rozsudky městského soudu tak činily, což na jednu stranu komplikuje proces rozhodovací v radě, pokud jde o udělování licencí, na druhou stranu ta komplikovanější struktura, procedura rozhodování vede k vyšší přezkoumatelnosti jednotlivých rozhodnutí.

Já o tom mluvím proto, že rozhodnutí Nejvyššího správního soudu spadá kalendářně do roku 2004, ale radě bylo doručeno až v r. 2005. Čili metodika, která byla zpracována, tak byla zpracována až v r. 2005 a její výsledky v praxi, protože metodiku už používáme při licenčních řízeních, tak budou patrné až ve zprávě za r. 2005, kterou budeme obhajovat za rok. To je jedna z klíčových problematik.

Ta druhá spočívá v digitalizaci rozhlasového a televizního vysílání, zatím vysílání televizního spíše než rozhlasového. Rada se otázkou digitalizace zabývala celý předchozí kalendářní rok. Nejprve po dobu první poloviny r. 2004 se otázkou digitalizace zabývala spíše metodicky, koncepčně, plánovala sled jednotlivých kroků a zamýšlela se nad legislativou. Začátkem června 2004 jsme vydali plán dalšího postupu v digitalizaci rozhlasového a televizního vysílání. Tam byl tento plán přijat všemi členy rady, tam jsme také dali na vědomost, že do konce října 2004 vypíšeme licenční řízení na digitální vysílání televizní. V průběhu měsíců mezi začátkem června a říjnem probíhala na Českém telekomunikačním úřadu koordinace digitálních sítí a nakonec rada začátkem listopadu licenční řízení na digitální síť B a licenční řízení na digitální síť C vypjala a vyhlásila jej způsobem, který stanovuje zákon. To, že toto rozhodnutí, jak víme, už jsme o tom jednou diskutovali v mediální komisi, nebylo podpořeno všemi členy rady, je samozřejmě věc obvyklá. Zdaleka ne všechna rozhodnutí rady jsou podpořena všemi. Členové rady, kteří s tímto vyhlášením nesouhlasili, to také ve svém rozdílném stanovisku uvedli i s odůvodněním, které rada zveřejnila a je také součástí výroční zprávy.

Nicméně toto licenční řízení vzniklo v souladu se zákonem, probíhá v souladu se zákonem a je to naprosto normální společné správní řízení, které probíhá dodnes stanoveným způsobem v rámci zvyklostí a v rámci obvyklých časových proporcí. Teď v příštím týdnu budeme absolvovat veřejné slyšení k digitálnímu řízení na (konec pásky)

.....zpracovávala Rada pro rozhlasové a televizní vysílání na výzvu Sněmovny zprávu o stavu a průběhu digitalizace, tak tu zprávu pojala tak, že v ní uvedla výčet událostí a kroků, které v rámci digitalizace dosud proběhly v kompetenci rady. Zpráva s přílohami byla Sněmovně doručena ve stanoveném termínu, v únoru ji Sněmovna projednávala a neschválila.

Při zpracování, spíše sestavování výroční zprávy o činnosti rady jsme samozřejmě stáli před dilematem, jestli a jak tuto zprávu o průběhu a stavu digitalizace učinit součástí výroční zprávy. Rozhodli jsme se, že ji součástí výroční zprávy učiníme, a to nejméně ze dvou důvodů. Jednak proto, že by bylo alibistické najednou ji tam nevkładat, protože máme-li informovat o činnosti rady, součástí toho musí být i informace o stěžejní problematice. Druhý důvod je stejně tak silný a spočívá v tom, že zpráva rady o postupu digitalizace byla podpořena všemi členy rady bez jakékoli výhrady. Rada si za tímto dokumentem stála a stojí a nebylo proto důvodu, aby nebyla učiněna součástí výroční zprávy. To řazení je tady trochu jiné, protože přílohy jsme učinili integrální součástí textu, ale myslím, že se lze právě díky vložení příloh lépe vyznat v souvislostech toho postupu digitalizace. Zpráva o činnosti rady za rok 2004 tedy zprávu o digitalizaci také obsahuje a myslím, že je to tak správně.

Z dalších už jenom dílčích aspektů činnosti rady v roce 2004 bych rád zmínil výrazný nárůst počtu správních řízení, výrazný nárůst činnosti, který souvisí s řadou faktorů, těžko to tu zjednodušeně vyjmenovat, ale vyšší počet stížností, jistě také možná v jistých ohledech i důslednější kontrolní činnost rady, analytická činnost úřadu rady apod. Zpráva jako celek byla schválena před předáním

Sněmovně hlasy všech přítomných členů rady bez jakýchkoli výhrad, čili za zprávou rada jako celek stojí a předkládá ji s tím, aby zpráva byla Poslaneckou sněmovnou schválena nebo vzata na vědomí.

Jsem připraven na jakékoli dotazy odpovědět a pro případ odpovědí jsou zde tady také mí kolegové – místopředsedové Šenkýř a Novák, jakož i další členové rady.

Poslankyně Ivana Levá: Rada do své zprávy zahrnuje charakteristiku analogového veřejnoprávního vysílání, celoplošného vysílání s licenci, místního vysílání terestrického, vysílání přes družice, kabelové systémy a experimentální digitální vysílání. Zpráva o přípravě a průběhu digitalizace v oblasti rozhlasového a televizního vysílání za rok 2004 již byla parlamentem projednána, přesto je součástí tohoto materiálu. Vyplynul z ní požadavek nezbytných legislativních změn, např. zabezpečení kontinuity stávajících provozovatelů analogového vysílání při přechodu na DVBT, nové vymezení kompetencí rady a ČTÚ, licencování atd.

Rada sledovala dodržování právních předpisů v oblasti vysílání. Uložila několik pokut, a to za neplnění licenčních podmínek, za časté porušování zákona v oblasti sponzorských vzkazů a za překročení denního limitu vysílání reklamy, za zákaz klamavé reklamy, oddělení reklamy a teleshoppingu od ostatních pořadů, zákaz podprahové reklamy, porušení povinnosti dbát v politicko-publicistických pořadech na objektivitu a vyváženost a za plnění povinnosti podpory evropské tvorby. Sledovala dodržování, neříkám, že tady dala pokuty, prostě sledovala, jestli se toto plní.

Rada se zabývala stížnostmi, podněty, peticemi. Věnovala trvalou pozornost využívání kmitočtového spektra, prodloužila licenci na experimentální digitální vysílání do roku 2005, upozornila na nutnost stanovení časového rámce uvolnění analogových kmitočtů. Rok 2004 byl pro radu velmi náročný, protože musela plnit své běžné povinnosti a ještě se připravovat na digitální vysílání. Přípravy, především vypsání licenčního řízení, mnohdy vyvolaly nesouhlas a kritiku. Ze zprávy vyplývá - a tady si dovoluji polemizovat s touto větou - že rada si je vědoma nutnosti komunikovat se všemi subjekty působícími ve sféře vysílání, pravidelně spolupracovat a tak napomáhat k hladkému přechodu na digitální vysílání.

Zprávu už jsme celou jednou probírali, všichni jsme to slyšeli, takže to je vše.

Poslanec Jaromír Talíř: Chtěl jsem připomenout, že čtyři členové stálé komise se zúčastnili ve středu jednání výboru pro vědu, vzdělání a kulturu, který projednával tuto zprávu. Nicméně jsme jiný orgán, kterému to Sněmovna přikázala také k projednání. Otevírám rozpravu.

Poslanec Petr Pleva: Pro ty dva kolegy, kteří ve výboru nebyli, zopakují své výhrady, které jsem měl ke zprávě, velmi stručně. Mezi nejzásadnější povinnost a právo rady patří udělování licencí. To je popsáno na straně 97. V zákoně je, že rada musí stanovit kritéria, na jejichž základě bude vybírat mezi uchazeči toho, kdo licenci dostane. Potom je také řečeno, že každý uchazeč má právo na změnu licenčních podmínek, může požádat, a v podstatě je právní nárok na změnu licenčních podmínek a tento nárok není pouze tehdy, kdy to rada naopak

nesmí změnit, pokud by taková změna licenčních podmínek vedla k neudělení licence. Aby byla jakási jistota provozovatelů vysílání, je zcela nutné, aby ve zprávě rady, která není jenom cár papíru, bylo uvedeno, která ta kritéria to byla, podle kterých rada rozhodla, že zrovna tomuto subjektu udělila licenci a ten subjekt tudíž ty věci nesmí už měnit. Tak by to také v některých případech mohlo být, takže třeba u vinohradské frekvence se dočtete, že vítězná společnost Max Loyd to dostala kvůli tomu, že dělá systematické a koncepční zpravodajství regionu hl.m. Prahy. Společnost Max Loyd tedy bude muset po celou dobu trvání licence dělat toto zpravodajství a nemůže to měnit. Doufám, že to má napsáno v licenčních podmínkách. Pokud ne, je to další porušení. Ale samozřejmě to v licenčních podmínkách napsáno je. Stejně tak v Husovicích rádio Student - je napsáno, že dává prostor menšinám k aktivní přípravě pořadů. Bude to muset dělat celou dobu. To všechno jsou ovšem malé frekvence, ale pak tady máme frekvenci 89,3 v Benešově, která má 5 kW vyzářeného výkonu, což je na rádio docela slušný výkon, a hle - u toho se dočtete, že se nic nedočtete a žádné takové podmínky stanoveny nejsou.

Já vím, že se jedná o opakované licenční řízení a vím, že bohužel už ani minulá rada toto neudělala a měla udělat, ale neobstojí výmluva, že protože to je opakované, rada to tam zase nedala.

Byl nový výrok o udělení licence a tento výrok to měl obsahovat, protože potom tady není žádná právní jistota. Konečně mému tvrzení dává zcela jednoznačně za pravdu rozhodnutí Nejvyššího správního soudu. Také se potom ukazuje, když rada projednává – je to na straně 96 – zahájí správní řízení s M-Publicity za porušení licenčních podmínek, licenci udělila 7. dubna a 26. července už dělá správní řízení, že M-Publicity nedodržuje licenční podmínky. Samozřejmě ani žádné v podstatě dodržovat nemusí nebo může požádat radu o změnu a rada ji musí provést, protože žádné licenční podmínky, které by byly neměnné, v tom uvedeny nemá. Mně to připomíná jistou kauzu jisté televize, která také měla změněné licenční podmínky za necelého půl roku po tom, co začala vysílat.

Myslím, že rada tady svým rozhodnutím zakládá opět právní nejistotu účastníků licenčních řízení. Proto navrhuji vrátit zprávu radě k dopracování a důrazně ji požádat, aby tato kritéria, na jejichž základě rozhodla – protože rada rozhodla, že přidělí opět tomu, ona mohla rozhodnout, že přidělí někomu jinému – tak aby tato kritéria do této zprávy, kterou nám opakovaně předloží, doplnila.

Poslankyně Ivana Levá: Jen několik slov k tématu, že rada se zabývala podněty, stížnostmi a peticemi od občanů. Bylo přijato něco přes 500 stížností, z toho asi 140 nenáleželo k řešení radě. Zbývá asi 400 stížností. Nejčastěji se týkali právě § 31 odst. 2 nebo 3. K odstavci 2 jich bylo 111, k odstavci 97, to znamená více než polovina všech, které se projednávaly. Je tedy s podivem, že téměř všechny podněty rada po projednání odložila nebo nepřijala ve věci usnesení. Vzniká tedy otázka: občané buď neměli důvod si stěžovat anebo rada odmítá vzít důvod na vědomí. Zaráží mě, že rada nepocítila potřebu vytvořit metodiku nebo informace někde ve světě, jak se to dělá jinde, protože tyto paragrafy se sledují určitě v celém kulturním světě.

Doporučuji vzít zprávu na vědomí s tím, že očekáváme v příštím roce v tomto směru od rady určitou aktivitu.

Poslankyně Kateřina Dostálová: Chtěla bych si doplnit informaci, a to věc, kterou jsme řešili ve výboru, kdy jsem se pana předsedy rady ptala na stížnosti, které byly řešeny v tom smyslu, že rada přijala usnesení, že byl porušen zákon. Chtěla bych se zeptat, zda tyto záležitosti, které nijak nesankcionujete, pouze konstatujete, že byl porušen zákon, zda tedy těm médiím, které se toho dopustily, dáváte tuto věc na vědomí v nějaké písemné podobě anebo to necháváte pouze ve svém zápise, aby si oni iniciativně našli to, že byl porušen zákon. To by mě zajímalo, protože jsem nezaznamenala ze strany těch médií, která se dopustila tohoto porušení zákona, jakoukoli reakci na tato vaše usnesení.

Poslanec Jaromír Talíř: Než dám slovo panu Pospíchalovi, aby odpověděl, byl bych rád, aby to odpovědi zahrnul stanovisko k tomu, co tu říkal kolega Pleva, zda je rada schopná k tomuto případu, o kterém tady debatujeme, něco doplnit, resp. zda vrácení této zprávy vám k doplnění přinese nějaké nové skutečnosti.

Pan Pospíchal: Tu záležitost kritérií jsme diskutovali v kulturním výboru trochu košatěji. Pokusím se to udělat v podobném tvaru jako tam, protože to může být podstatné pro poslance, kteří nebyli přítomni tam. Mediální komise je jiný orgán než kulturní výbor.

Problém s kritérii je zhruba takový, obecně. Kritéria uvádí § 17 vysílacího zákona a my jsme do doby, kterou jsem v úvodu popsal, čili do letošního roku, postupovali po velmi zralé úvaze tak, že kritéria, která jsou v § 17 uvedena, jsme považovali za kritéria, která aplikujeme na vyhodnocování projektů v licenčním řízení. Není to tak, že by nebyla kritéria žádná. Řekněme, že letitá praxe, že se přímo a bezprostředně aplikovala kritéria § 17, má nějaké důvody. Rada v tomto personálním složení samozřejmě nepřejala bezmyšlenkovitě nějaký koncept a diskutovala o něm velmi dlouho, o tom způsobu, jak vyhodnocovat. A právě jsme dospěli k závěru, že máme ta kritéria aplikovat přímo proto, že jsme se obávali námítky, která by jistě byla důvodná, že nemůžeme aplikovat kritéria nad rámec zákona. Já to říkám trochu podmíněčně s tím, že praxe už je jiná nikoli v náznacích, ale zcela jiná. To je už teď zřejmé. Čili kritéria aplikována byla, ale trochu jiným způsobem.

Pokud jde o jednotlivá licenční řízení, všechna uvedená tři licenční řízení byla významná z hlediska pokrytí obyvatel. Jednotlivé kmitočty v Praze a v Brně jsou poměrně slabé, to je pravda, ale zároveň zásah obyvatel je velmi rozsáhlý a ty kmitočty jsou tak velmi významné. To, že u Max Loydů a u Studentů ta kritéria uvedena jsou, pan poslanec říkal. Už minule a teď také zdůrazním, že se

snažíme dbát na to, aby ten původní formát zůstal zachován. Podotýkám, že není tak jednoduché to pojmout tak, že není-li to ve výroční zprávě a požádají-li, že to automaticky udělat musíme. Mnohdy nevyhovujeme, protože původní formát licenční podmínky zná, zná to rozhodnutí – teď nejsem schopen říci v konkrétních případech, které, ale samozřejmě tam licenční podmínky jsou, takže např. u rádia Student jsme byli žádáni provozovatelem o změnu názvu ze Student na nevím co přesně, ale této žádosti jsme nevyhověli právě proto, že ten název Student se nám zdál být velmi podstatným prvkem i v programovém obsahu té stanice, protože název jednoznačně ukazuje na rozsah cílové skupiny, kterou má oslovit.

Ale podrobněji k M-Publicity a Kosmicím. Potíž s řízeními, která se táhnou delší dobu, se nejmarkantněji projevila právě v tomto případě, který má pokračování ještě značně překračující to, co je v této výroční zprávě uvedeno. Soud tehdy zrušil rozhodnutí rady, ale zrušil pouze výrok o neudělení, a to proto, že byl nepřezkoumatelně odůvodněn. My jsme konali v licenčním řízení některé úkony znovu a protože rada rozhoduje na základě veřejného

slyšení a rada vlastně personálně až na kolegu Nováka je zcela obměněna oproti sestavě, která ve veřejném slyšení posuzovala projekty v tomto licenčním řízení, tak jsme rozhodli, že veřejné slyšení zopakujeme, ale právě s ohledem na znění rozhodnutí soudu jsme rozhodli, že bude určeno k projednání nových skutečností, které nastaly po podání žádosti s tím, že změny v programové části nejsou přípustné. To bylo řešení přijaté proto, abychom nesnižovali právní jistotu vůči těm částem řízení, které byly provedeny dříve a které soudem zrušeny nebyly. Nebylo zrušeno řízení jako takové. Když jsme rozhodovali znovu, byli jsme samozřejmě do značné míry vázáni úvahou soudu, protože soud nezrušil výrok o udělení licence, nýbrž výrok o neudělení licence. Jistě je možné uvažovat i tak, že jsme tu licenci mohli udělit komukoli, ale rada k tomuto mínění nedospěla. Na základě studia rozsudku se domnívala, že právě toto udělat nemůžeme, protože ten výrok zrušen nebyl. Šlo tam o odůvodnění neudělení. Je to komplikované a nevím, jestli to vysvětluji dost srozumitelně. A proto se tady neobjevily ty skutečnosti, které souvisejí s programovým formátem, které by byly těmi stěžejními páteřními licenčními podmínkami, právě proto, že rada změny v programové části vůbec neprojednávala. Čili odůvodnění toho rozhodnutí, toho výroku o udělení, vlastně bylo totožné jako předtím, protože soud tam nic neměnil.

I kdybychom připustili, že v této části by bylo teoreticky možné zprávu dopracovat, tak i toto je už dnes poněkud pozdní úvaha, protože soud zrušil i to naše rozhodnutí, o němž teď pět minut vyprávím, a zrušil ho v celku, zrušil licenční řízení jako takové. My licenční řízení budeme opakovat, v Kosmicích se dnes nevysílá a žádné licenční podmínky v tuto chvíli nejsou relevantní, protože jsme v situaci, která je totožná s tím, jakoby žádné licenční řízení nikdy provedeno nebylo. Myslím, že takto složitá licenční řízení dávají člověku krásnou možnost stát se právníkem amatérem, protože mu nic jiného nezbyvá.

Pokud jde o stížnosti, tak těch je samozřejmě velmi mnoho. Paní poslankyně řekla, že jsme udělili několik pokut. My jsme se tu mezitím shodli na tom, že jsme jich udělili mnoho, ale nevíme teď kolik. Nicméně počet stížností svědčí o tom, že otázka vyváženosti a objektivity je diváky vnímána jako vážná, je to prostě věc sledovaná a podstatná. Média to dnes také vědí a také si v této oblasti relativně silně dávají pozor. To je takový prvek samoregulace, kdy se ví, že vyváženost a objektivita podle § 31 odst. 2 zákona je sledována bedlivěji než některé jiné věci. Ale objektivita a vyváženost v tomto smyslu vždycky představuje pro radu problém z hlediska hodnocení té konkrétní části pořadu nebo toho konkrétního pořadu nebo toho programu jako celku. Jednak chtě nechtě musíme vysílání

vnímat jako celek a také proto, že divák nebo posluchač ho tak přijímá a to je jeden pohled. Druhý pohled na věc spočívá v tom, že se dost obtížně můžeme dobrat pravdivosti v takovém tom hmotném objektivním smyslu, to znamená posuzujeme-li kauzu jezy na Labi, tak se pravdivosti postojů z Ministerstva životního prostředí se nedobereme, ledaže bychom jeli někam k Drážďanům se podívat, jak tam řeka teče, je-li splavná atd. To by jistě byla karikatura činnosti rady, o to tu přece nejde. Rada musí tu věc vyhodnotit nějak jinak, vyhodnocuje ji tak trochu technicky, technologicky, nebo jak to říci, jestli tam všichni dostali patřičně slovo, jestli se mohli vyjádřit, jestli objektivita a nestrannost nebyla také narušena zavádějícím komentářem, který by stranil jednomu z těch postojů. Úvaha, která se nad tím vede, je vždycky a znovu nesnadná, ale rada se přesto dobírá k nějakému výsledku a já si velmi přesně dovedu představit, že je to výsledek, který ne každého uspokojí. Měl také ne vždy uspokojí.

Ta problematika už nějak volně přechází v to, na co se ptala paní poslankyně Dostálová, protože to padlo v diskusi v kulturním výboru mnohem silněji než tady, totiž taková ta sankční jakási neschopnost rady či jak to nazvat, že rada jen vydává upozornění a bolestivě sankcionuje jen velmi málo. To je fakt, vychází z platného zákona a rada těžko může dělat něco jiného. Ve většině věcí musí podle jednotlivých článků zákona, kterými se pochybení kvalifikují, uložit upozornění a to musí obdržet ten provozovatel a teprve poté, objeví-li se další pochybení, buď může jít o pochybení trvajících, ale k tomu dochází zřídka, protože většinou jde o pochybení v rámci konkrétního pořadu, který už znovu vysílán není, čili objeví-li se pochybení takové, které kvalifikuje rada podle stejného ustanovení zákona, tak potom už místo upozornění je možné uložit citelnější finanční sankci. Ale dříve to možné není. Přesná odpověď na otázku paní poslankyně Dostálové by byla ta, že se upozornění provozovateli samozřejmě zasílá, dokonce s plnou procedurální vahou celé té komunikace. Rada i v těchto případech vyzývá provozovatele k vyjádření, čili on celou dobu ví, že se ta věc ve správním řízení řeší a ví, že neskončí pravděpodobně jinak než upozorněním. To je zákon a my to těžko můžeme změnit. Víme, že názory na to mohou být alespoň dva různé.

Poslanec Jaromír Talír: Pane předsedo, neodpověděl jste na můj dotaz, jestli jste schopni v případě vrácení k dopracování tam uvést nějaké skutečnosti, které by tuto problematiku něčím doplnily, protože kolega Pleva navrhl, aby zpráva byla vrácena k dopracování. Rád bych slyšel váš názor.

Pan Pospíchal: Jistě. V případě vrácení k dopracování – snažil jsem se popsat, proč právě tato kauza Benešov, Kosmice, provozovatel Publicity, je mimořádná a výjimečná, v čase trvajících a zároveň kompletně mezitím už zrušená. Obávám se, že bychom mohli jen zpísemnit něco, co by obsahově odpovídalo mému komentáři tady, ale jinak: že bychom spíše aktualizovali pokračující děj v té věci než že bychom mohli nějak podstatněji zasáhnout do toho stavu v té chvíli, kdy jsme toto uváděli. Tam podle našeho názoru nebylo možné rozšířit úvahu právě o programové podmínky v opakovaných částech licenčního řízení. Je-li to dostatečná odpověď, jsem rád.

Poslanec Petr Pleva: Důvodů k vrácení je víc. Nezminil jsem se např. o zprávě o digitalizaci, která je tam zařazena, přestože byla odmítnuta Sněmovnou, beze změny a bez reflexe tohoto odmítnutí. Ale chtěl bych říci – a já samozřejmě vím, že kauza Kosmice byla totálně zrušena, zřejmě každý soud, pokud to uvidí, tak mu nic jiného nezbyvá než to opět zrušit – opět tady neobstojí, že jste měli jen výrok o neudělení a ten jste opravovali, protože vy jste – a tady píšete, pokud je to česky a pokud umím číst – že dne 7. dubna 2004 rada znovu udělila licenci. A vy máte v zákoně, že musíte uvést kritéria. To je jedno, že ty programové podmínky se nedoplňovaly, ale na základě něčeho jste se museli rozhodnout, že to je zrovna společnost M-Publicity. Podle čeho jste se rozhodli? Nebo jste se nerozhodli podle ničeho nebo podle toho, že měl někdo modřejší oči? Ale musíte to tam každopádně uvést. Neobstojí také připomínka, že jste to ještě nevěděli. Při schvalování minulé výroční zprávy jste byli na tuto věc upozorňováni. Tehdy ovšem šlo o udělení pouze jedné licence, a to licence rádiu Proglas, kde samozřejmě jde o specifické vysílání, které jakoby naplňuje všechny podmínky, protože to je veskrze menšinové vysílání, nicméně jste byli upozorněni na to, že musíte tyto podmínky do zprávy uvádět. Přestože jste na toto byli komisí upozorněni a myslím, že za souhlasu všech členů komise, přesto jste tak opět neučinili.

Další věc. Pokud tady, pane předsedo, říkáte, že jestli je něco ve zprávě napsáno nebo ne, že to ještě nic neznamená, protože při změně licenčních podmínek stejně zvážíte, jestli je můžete měnit nebo ne, tak to mi vstávají vlasy hrůzou na hlavě, protože zákon v tom mluví zcela jasně, že můžete odmítnout změnu pouze tehdy, pokud by to vedlo k neudělení licence a to neudělení licence musí být někde popsáno. Jestliže postupujete tak, že je pro vás zákon trhací kalendář a to, co je v zákoně napsáno jako správní rozhodnutí, které musíte vydat, tak vy tady postupujete formou volného správního uvážení. To se tedy opravdu děším a nechtěl bych být broadcasterem.

Pan Pospíchal: Pokusím se na to ještě jednou odpovědět. (Hlásí se další diskutující.) Já se slova klidně vzdám, naopak potom zahrnu případnou odpověď.

Pan Zelenka: Leká mě na tom něco jiného. Bylo to předmětem dopisu, který jsme poslali všude možně, a sice právní nejistota podnikatelů v rozhlasovém vysílání. Ukázalo se, že licence je cár papíru, který nic neplatí. Existuje chronologický výčet událostí, které se přihodily společnosti Max Loyd, které byla licence udělena, oni posléze investovali peníze, zahájili vysílání, pak byla licence zrušena, pak se dokonce snažili radu přimět k tomu, aby jim to oddálila, rada to neudělala s odvoláním, že se to dá dělat jen z technických důvodů, což může být pravda. Prostě tato kauza těch tří rádií je šílená. My jsme si vybrali Max Loyd ne proto, že se to týká pana Fleischmana, ale proto, že ta kauza je průzračná, čistá, je v ní obsažena jenom jedna věc, není tam opakované udělování atd.

Je mi podivné, že takováto věc v té zprávě není a trochu mě to leká. A naopak, aniž bych chtěl radě radit, když jsem řekl A, musím říci B, na základě těchto věcí došlo k tomu, co už všichni víme – vrchní správní soud nějak rozhodl, rada to akceptovala, protože to ani jinak nešlo a vznikla ta kritéria, s kterými jsme my jako broadcasteri v podstatě spokojeni. Myslím, že to je to, co by mohlo zprávu doplnit jako věc, která ukazuje, že se s tím mezitím něco stalo. Ten dokument tak, jak je, vlastně si nevšímá toho, že tu existuje právní nejistota držitele licence. Nevím, jestli to víte, ale zřídit takové menší rádio přijde investičně na 8 mil. Kč a jeho roční provoz zhruba na totéž. Jestliže se toto stane a vysílání se rozjede a pak se ukáže, že z nějakých důvodů – že si rada vlastně tak úplně nevysvětlila zákon – se může stát, že ten člověk je nucen to zabrzdit a o tyto peníze prostě přijít, tak mi připadá, že žijeme v blázinci.

Chtěl bych ještě jednu věc. Ve zprávě je napsáno, že rada chce komunikovat se všemi. Chci říci, že k tomu dochází řídkěji, než bychom si přáli. Dochází k tomu spíše s jednotlivci z členů rady než s celou radou a za skandální považují, že když napíšeme dopis, který se týká mimochodem těchto věcí, nedostaneme tři měsíce odpověď a po třech měsících, když panu předsedovi tady v č. 106 řeknu, že jste nám neodpověděli na dopis, dostaneme odpověď, že rada vzala náš dopis na vědomí. To byla ta odpověď. To je pravda, pane předsedo, to se stalo.

Pan Pospíchal: Předpokládám, že slovo přišlo ke mně. Podívejte se, to já neberu, takto tedy ne, vážený pane kolego. Za prvé se podívejte na kalendář. My tady probíráme zprávu rady za rok 2004. Věci, které se staly v roce 2005 budou popsány podrobně, pěkně atd. ve zprávě za rok 2005. Představa, že budeme integrovat do zprávy za rok 2004 události roku 2005 jenom proto, aby pan kolega Zelenka se na nás neobořil, tak to velmi lituji, ale to ať se na nás raději oboří. My prostě podle zákona musíme udělat právě to, co jsme udělali. A protože nemáme jasnovidecké vzdělání, nemohli jsme vědět, co se stane, když jsme tu zprávu zpracovávali, což je koneckonců celá kauza Max Loyd.

Druhá věc. Velmi bych prosil neotvírat otázku, co kdo kde komu řekl, protože to je skutečně velmi zjednodušující pohled. Velmi dobře víte, pane kolego, že jsme právě o této věci komunikovali i jinak než tímto způsobem, že jste věděl, že se právě v té době ta metodika zpracovává. Takže já to vnímám jako účelovou poznámku, respektuji ji, ale odpovídám na ni právě takto razantně.

Pokud jde o pana poslance Plevu, to mi přijde podstatnější a pokud jde o obsah té zprávy, tak to tam samozřejmě patří. Jenom bych zdůraznil, že to, co jsem řekl, nemělo znamenat – možná jsme sis trochu nerozuměli, ale to se stává - že já říkám, že to v té zprávě být nemá a že stačí, když je to jinde. To jsem nemínil a pokud jsem se špatně vyjádřil, nebylo to proto, že bych to tak chtěl. Je to tak, že to ve zprávě samozřejmě být má a že rada úvahu o udělení-neudělení licence samozřejmě vkládá také do licenčních podmínek, které jsou konkrétní, písemné, provozovatel je zná. Já chápu vaši námitku a rozumím tomu, že by to právě tak tady být mělo poněkud obsáhlejší a rozumím také tomu, že je určitě dobře, aby to tam bylo a napříště to tam určitě bude v těch případech, protože to zvyšuje právní jistotu. Tedy ono ji to zvyšuje jen v jednom aspektu a ne tak razantně, ale je to úvaha správným směrem. Já jsem ale vysvětloval, proč v tom konkrétním případě to prostě nebylo možné. A já tady mluvím jménem rady. Rada nad tím uvažovala velmi dlouze a velmi vážně a ta úvaha byla provázena přítomností rady právníků, tu věc jsme konzultovali a prostě jsme dospěli k tomuto závěru nikoli proto, že bychom z něčeho dělali trhací kalendář, nikoli proto, že bychom chtěli šlápnout na nohu právní jistotě, nikoli proto, že bychom chtěli aby to prostředí bylo neprůhledné apod., ale proto, že se ty úkony opakovaly jen zčásti a že dotčen byl jen dílčí výrok. Já se prostě domnívám, že jsme jinak postupovat nemohli, ale je to problém věci, která má svoji letitou historii, mimochodem extrémně komplikovanou a zatíženou různými pirátskými a nevím jakými spory a osobní nevráživostí, dramatickými dopisy na všechny strany apod. Ta věc ve chvíli, kdy jsme ji

z novu rozhodovali, tou radou byla posouzena takto a takto jsme se rozhodli. Je jistě možné usoudit, že to mohlo být správněji. Rada se domnívá, že rozhodla správně. Lepší odpověď k dispozici nemám.

Pan Novák: Budu velice stručný. Já jsem rád, že tu kauza Max Loyd byla uvedena, protože ukazuje na problém, který skutečně máme. Nemám teď před sebou přesnou chronologii, abych tu v komisi mohl uvést konkrétní data, ale obecně máme problém s tím, že podle § 19 mediálního zákona, pokud je dán opravný prostředek, soud má o něm rozhodnout do 60 dnů. Chci říci, že ve většině případů ani nevíme, že to bylo podáno a v tomto případě mám pocit, že jsme se to dověděli po 70 nebo 80 dnech. Dozvěděli jsme se – ne že by soud rozhodl. Už z toho vyplývá – soud musí obeslat účastníky a další – že soudy neplní zákonné termíny, které tu jsou. To je problém, který platí obecně.

Co se týká konkrétně té společnosti Max Loyd, pokud si vzpomínám, je tam ještě další perlička. Právní zástupce té společnosti poslal vyjádření k soudu koncem ledna 2005. To není samozřejmě záležitost této zprávy, ale zřejmě se nepodíval do spisu, protože jinak by zjistil, že zřejmě na začátku prosince 2004 už bylo rozhodnuto. Čili dívejme se na to objektivně. Kdybych tu měl před sebou ten papír, řekl bych k tomu konkrétní data. Ale ty problémy se správními soudy máme, protože my bychom se to aspoň potřebovali dovědět. Lhůty, které tady jsou – a víte, že ty soudy to vracejí zpátky po několika letech – tak chápu potom rozhořčení provozovatelů, kteří do toho dají prostředky a jistotu nemají. Ale není to skutečně jen záležitost, je to i otázka justice, která přezkoumává naše rozhodnutí.

Pan Zelenka: K tomu, že to byla účelová poznámka. Nebyla. Domnívám se, že příčina těch věcí nastala v roce 2004. Jestliže provozovatelé, kteří neuspěli u licenčního řízení, dostanou vyrozumění, že licence jim nebyla udělena na základě § 17 zákona 231, tak to vlastně nemůže jinak dopadnout. To znamená, že příčina se nalézá v roce 2004.

Poslanec Jaromír Talíř: Já jsem z toho vyrozuměl, že nastala v roce 2004 a 2005 byla společným úsilím odstraněna, když to řeknu velice jednoduše. Slyšel jsem, že byl učiněn vážný pokus o to, aby byla odstraněna a že s tím odstraněním je spokojenost.

Pan Fleischman: Jen velice stručně. Pochopitelně, celá tato kauza se netýká jen společnosti Max Loyd. Max Loyd je zde jako příklad něčeho. Nechtěl bych, aby se to bralo nějak osobně.

Toto je dlouholetý problém, který má rada, který je v zákoně. Jsme velice rádi, že na základě takové malé kauzy jako nejmenšího rádia v České republice, Inforádio, mohl být vytvořen základ jistého kodexu, jak se bude vyhodnocovat licenční řízení. Byl bych rád, kdyby tím kauza Max Loyd skončila.

Pan Pospíchal: Jen krátce vysvětlím - to rozhodnutí Nejvyššího správního soudu nebylo v souvislosti se společností Max Loyd. Není tomu tak. To za prvé. A za druhé to, že něco mělo příčinu v roce 2004 znamená, že dnem 31. 12. toho kterého roku se desky zaklapnou a zpráva se zpracovává o tom, co se stalo v tom roce. Nám skutečně zákon jiný postup neumožňuje a teď máme květen, zpráva byla schválena radou tuším 10. února, takže opravdu bud' me střízliví, opravdu to jinak možné nebylo, není.

Ještě poslední replika. Není to tak, že by odmítnutí žadatelé o licenci dostali pouhé sdělení v tom smyslu, jak se tady pan kolega snaží naznačit. Nemám to s sebou, bohužel, nemohu s sebou vozit archiv, ale jsou to právní rozklady velmi obsáhlé a úvahy velmi poctivě založené a opřené o studium spisů a vyhodnocení všech okolností, které k neudělení vedly. Tak to je.

Poslanec Jaromír Talíř: Navrhuji, abychom ukončili rozpravu k tomuto bodu. Končím rozpravu. Pokud se dobře pamatují, padly dva návrhy: paní kolegyně, která je zpravodajkou, navrhla vzít na vědomí. Pan kolega Pleva navrhl vrátit zprávu radě k dopracování – doporučit Poslanecké sněmovně, aby vrátila zprávu Radě pro rozhlasové a televizní vysílání k dopracování.

Navrhuji, abychom nejprve hlasovali o návrhu kolegy Plevy, to znamená doporučit Sněmovně, aby vrátila zprávu k dopracování a až poté o usnesení, které by bralo zprávu Rady pro rozhlasové a televizní vysílání na vědomí. Nikdo s tím nemá problém.

Zahajují hlasování. Kdo souhlasí s návrhem kolegy Plevy? 3. Kdo je proti? Nikdo. Zdržel se? 3. To znamená, že tento návrh nebyl přijat.

(Konec stopy.)

Tato shoda je záměrná a jejím cílem je usnadnit porovnání základních statistických údajů o činnosti České televize v meziročních krocích a posoudit změny, k nimž v činnosti České televize v roce 2003 došlo. Rada České televize usiluje o to, aby struktura výročních zpráv byla v těchto částech standardní a neměnná.

Třetí částí výroční zprávy – nazvané Hlavní závěry Rady České televize o činnosti ČT v roce 2004 – naplňuje Rada požadavek stálé komise pro sdělovací prostředky Poslanecké sněmovny ze dne 24. dubna 2003, aby zprávu tvořila přesným výčtem povinností, které České televizi vyplývají ze zákona o provozování rozhlasového a televizního vysílání a zákona o České televizi, a způsobu jejich dodržování včetně konkrétních závěrů. Struktura této části výroční zprávy je proto dána členěním příslušných ustanovení obou citovaných zákonů.

Závěry strukturované podle příslušných ustanovení zákona o České televizi proto tvoří kapitulu třetí bod 1 této části výroční zprávy a zároveň představují z pohledu Rady České televize její těžiště. Názor Rady České televize na naplňování požadavků zákona o provozování rozhlasového a televizního vysílání v roce 2004 tvoří kapitulu třetí bod 2 této výroční zprávy. Dohled nad dodržováním zákona o provozování rozhlasového a televizního vysílání však náleží výlučně do působnosti správního úřadu, jímž je podle ustanovení § 4 odstavec 2 téhož zákona Rada pro rozhlasové a televizní vysílání. ČT povinnosti stanovené tímto zákonem obecně upravuje zákon o České televizi přesněji.

V roce 2004 plnila Česká televize poprvé ustanovení § 59 odstavec 4 zákona číslo 62/2003 Sb., o volbách do Evropského parlamentu. Také v tomto případě má sdělení Rady České televize pouze informativní hodnotu, neboť posuzovat naplnění příslušného ustanovení volebního zákona jí nepřísluší. Přesto považovala Rada České televize za nezbytné v zájmu úplnosti této zprávy zařadit i kapitulu třetí bod 4 této výroční zprávy informující o způsobu, jímž Česká televize splnila tuto zákonnou povinnost.

V kapitole tři bod třetí je dále popsáno naplňování ustanovení § 8 odstavec 1 písmeno d) zákona o České televizi, který stanoví naplňování kodexu České televize, a kapitola třetí bod 3.1 popisuje činnosti etického panelu.

Česká televize v roce 2004 naplňovala všechna ustanovení zákona o České televizi, vyjma povinností uložených v § 3 odstavec 1 písm. c) a povinnosti stanovené paragrafem 12 odstavec 4. V prvním případě Česká televize naplňovala časový rozsah regionálního vysílání zpravodajských a publicistických pořadů televizních studií Brno a Ostrava v průměru o 48 vteřin denně menším, než je kvóta 25 minut stanovená zákonem. Rada České televize v této věci požádala generálního ředitele o korekci a v příloze zprávy je výhled na rok 2005, kde již tento nedostatek je zcela eliminován.

V druhém případě Česká televize naplňovala zákonem předepsaný podíl vysílání televizních studií na celostátních vysílacích okruzích v rozsahu 25 % celkového vysílacího času pouze v rozsahu necelých 11 %. Rada vyjádřila nad tempem meziročního růstu podílu studií na celoplošném vysílání nespokojenost a na základě jejího doporučení přijal generální ředitel v posledním čtvrtletí 2004 opatření, která mají v letošním roce umožnit zásadní zvýšení podílu vysílání televizních studií na celoplošném vysílání na cca 18 % s tím, že kvóta stanovená v § 12 odstavec 4 zákona o České televizi, má být zcela naplněna v roce 2006.

Vedení České televize v čele s generálním ředitelem Janečkem a ve spolupráci s Radou České televize se podařilo dosáhnout zprůhlednění finančních toků, dosáhnout změny některých vnitřních směrnic týkajících se dlouhodobého plánování a tvorby rozpočtu, zrealizování vykazování hospodářského výsledku České televize, iniciovala úpravu směrnic týkajících se dlouhodobého plánování a tvorby rozpočtu, což je stručně popsáno v kapitole 2 bod 7.

Rada konstatovala, že se vedení České televize podařilo během roku 2004 utlumit nákladové položky, a to v režii, správě a v oblasti plnění výrobního úkolu. Současně došlo k poklesu počtu zaměstnanců České televize. Hospodářský výsledek na rok 2004 byl proto sestaven jako vyrovnaný, více však samozřejmě bude uvedeno ve výroční zprávě o hospodaření za rok 2004.

Kapitola 4 je pak dále věnována samostatné činnosti Rady ČT. To je asi zhruba vše k obsahu výroční zprávy o činnosti České televize v roce 2004, se kterou jste obeznámeni. Případné dotazy samozřejmě jsme připraveni z Rady České televize i přítomné vedení ČT zodpovědět v diskusi. Děkuji.

Poslanec Jaromír Talíř: Děkuji za přednesení zprávy. Zpravodajkou k tomuto bodu je kolegyně Dostálová, takže jí uděluji slovo.

Poslankyně Kateřina Dostálová: Děkuji za slovo. Přiznám se, že jsem tuto zprávu prostudovala celkem podrobně, a to z toho důvodu, že jsem v úterý odpoledne Českou televizi nepřímo pochválila. Zaznamenalo to úspěch u mých kolegů, takže jsem se zprávou zabývala opravdu podrobně.

Zpráva je strukturovaná dobře, nemám žádné námitky, do dvou částí: první je o činnosti, druhá o činnosti Rady České televize. Chtěla bych se vyjádřit k jednotlivým kapitolám.

Kapitola 1.2 – chronologický přehled událostí. Vážená rado, já se vám přiznám, že příliš nerozumím tomu, jak jste vybírali události a pořady do této kapitoly. Jestli měla tato kapitola trochu rozšířit zprávu a její hmotnost, protože jinak vůbec nerozumím kritériím, proč byly vybrány konkrétně tyto události a pořady. To je jedna věc.

Co se týká změn právního rámce působení ČT v roce 2004, opět nemám námitky.

Kapitola 1.4 – poskytování informací podle zákona o svobodném přístupu k informacím. Celkem se přiznám, že jsem zaznamenala stížnost Sdružení koncesionářů, resp. žádost o vysvětlení, jak velký byl objem prostředků, které Česká televize dala do pořadu Český lev. Rada odpověděla tomuto sdružení, že jde o obchodní tajemství. Myslím si, že ve veřejnoprávním médiu bychom neměli tyto věci otitulkovat tím, že jde o obchodní tajemství, a tudíž se nevyjádříme.

Kapitola 2 – Česká televize jako instituce. Tady se chci vyjádřit k vývoji počtu zaměstnanců v roce 2004. Panu řediteli Janečkovi bych chtěla připomenout jeho slib, že do června 2004 – a já jsem si to zapsala a ve svých poznámkách našla – sníží počet zaměstnanců o 300 osob. Rok 2004 však vykazuje snížení o 203 osob. To jen připomínka. Pan ředitel určitě ví, co nám tehdy slíbil.

Obraz vysílání České televize – kapitola 2.2.1. Tady se České televizi podařilo zvýšit na obou programech počet premiér, dokonce poměrně výrazně, ale bylo to na úkor domácí tvorby, která klesla takřka o 4 %.

Co se týče charakteristiky programové nabídky České televize, to jsou opět námitky, které směřují k Radě. Mně zde chybí výčet všech vysílaných žánrů a jejich konkretizace. Teď mám na mysli žánr, formát, cenu. Také bych chtěla vědět, kdo pořad vyrábí, jestli je to dodavatelsky od nezávislých producentů. Vy víte, že už jsem se na tuto záležitost dotazovala, když jsme měli zasedání stálé komise v České televizi. Myslím si, že by stálo za to, aby to ve zprávě bylo. Zpráva uvádí pouze náhodně vybrané formáty a opět bez těchto informací, které považují za chybu.

Co se týče kapitoly Česká televize na internetu, tady bych chtěla pochválit Českou televizi, proto si myslím, že internetové stránky ve velmi zlepšily. Výtku k Radě – poměrně dlouho na internetových stránkách nebyla Rada schopna dodat jak své fotografie, tak CD. Myslím, že občané by měli vědět, kdo je zastupuje. To je jen poznámka.

Kapitola třetí – hlavní závěry Rady České televize o činnosti České televize. Jde mi o kapitolu 3.1. Tady mi trochu vadí, že ve zprávě je kvalita činnosti ukázána na ukazateli, který hodnotí kvantitu, to znamená počet pořadů pro tu kterou menšinu, cílovou skupinu diváků nebo podle žánrů. Myslím si, že ke konstatování, že Česká televize plní veřejnou službu, tak jak vy to tam píšete, je nutné rozšířit hodnotící parametry i na zpracování díla v souvislosti s kodexem České televize, a to znamená hodnotit i kvalitu tvorby, nejen kvantitu a počet pořadů pro tu kterou menšinu. To je další věc, která by tam mohla být a která mi chybí.

Teď se dostáváme ke kapitole 3.2. Tady jde o činnost České televize z pohledu velkého vysílacího zákona, to znamená zákona číslo 231. Zde mám obrovskou výtku. Rada České televize zde uvádí, že jí nepřísluší zjišťovat, zda Česká televize příslušná ustanovení zákona plní, protože takové posouzení náleží Radě pro rozhlasové a televizní vysílání. Přiznám se, že s tímto nesouhlasím. Dotknu se toho, co jsem zde měla směřem k velké radě, a to je jejich porušení zákona, kdy nedali sankci, ale byl porušen zákon. Vím o jednom konkrétním případě, který mám na mysli a který takto byl velkou radou označen, že došlo k porušení zákona. Jak jsem se dnes dozvěděla od pana Pospíšila, tak k vám

to jde písemně. To znamená, předpokládám, že vedení na generální ředitelství přijde písemný apel na to, že byl porušen zákon, nebo to přijde radě. Já tedy nevím, ale mně tam absolutně chybí, jakým způsobem se Česká televize v těchto případech s tou věcí vyrovnává. Jestli byl někdo postizen, jaká se udělají opatření, aby se to neopakovalo, jestli byl třeba snížen příslušným zaměstnancům plat nebo dostali odměny. Já to prostě nevím. Myslím, že to by mělo v každém případě být součástí a ne pouze alibisticky říci – nám nic nepřísluší dělat, protože to je ve věci rozhodování velké rady. S tím zásadně nesouhlasím.

Dále je zde kapitoly 3.3. Přiznám se rovněž, že konstatování, že v souvislosti s kodexem ČT soudy se prozatím striktně držely zákonů, to je sice pravda. Ale myslím si, že kodex České televize je pro vaši vnitřní potřebu, pro potřebu Rady, pro potřebu vedení České televize v otázkách diváckých stížností. To tam mělo být také zohledněno.

Co se týče etického panelu, o kterém zde mluvil pan místopředseda, nevím, jaký má panel v poslední době smysl, protože minulý rok nevím, kolikrát zasedal, ale řešil tři kauzy, v tomto roce, jak mám informace, tak se etický panel nesešel ani jednou. Proto dávám k zamyšlení, jestli, pokud máme 15 členů Rady České televize, zda by tyto věci neměla řešit třeba Rada ČT a ne nefunkční těleso, které se prakticky a de facto vůbec neschází.

Co se týče druhé části, vlastní činnost Rady ČT v roce 2004, myslím, že tato část je právě nejvíc nedostatečná, protože je nejvíc nedostatečná ve věci vlastní agendy Rady. V zápisech uvádíte obrovský počet stížností a do Rady ČT jste vybrali jenom jakýsi zlomek ukázek stížností. Chtěla bych vědět, na základě čeho vybíráte jen některé. Chyběl mi tam nejen celkový výčet přijatých stížností a podnětů, ale chybí mi u oprávněných stížností konkrétní kroky k nápravě. A o tom jsem zde mluvila. To by tam v každém případě mělo být.

Co se týče hospodaření České televize, k tomu se nyní nechci vyjadřovat, a to z jednoho prostého důvodu, že si s chutí počkám na zprávu o hospodaření.

Co se týče činnosti dozorčí komise, to souvisí s hospodařením, takže tam bych se také nevyjadřovala.

Nyní jen připomínku. Z přílohy, která je obsažena v této zprávě, stojí za pozornost účast členů Rady ČT na zasedání Rady ČT. Tam dávám k zamyšlení, jestliže paní biskupka Šilerová se zúčastnila zasedání Rady pouze v 50 %, tak mi to přijde velmi divné – tento její aktivní přístup k placené veřejné funkci. Myslím si, že by jí měla věnovat větší pozornost.

S touto zprávou mám problém, že jsem zde uvedla řadu věcí, které mi tam chybějí. Chtěla bych je doplnit, nicméně moji kolegové mě žádali o to, abych byla shovívavá, abych vám nevracela tuto zprávu k dopracování. Protože vím, že by mi tento návrh stejně pravděpodobně neprošel, budu realistická. Říkám, že navrhu vzít na vědomí, ale já se zdržím tohoto hlasování. To je zatím ode mne vše.

Poslanec Jaromír Talíř: Otevírám rozpravu k tomuto bodu. Přihlášen byl kolega Vrbík.

Poslanec Tomáš Vrbík: Se zprávou víceméně s různými většími či menšími výhradami jsem smířen a spokojen. Mám jen tři krátké dotazy či poznámky.

Jedna oblast je kapitola 2.6. Na straně 33 se ve dvou odstavcích v principu mluví o tom, že ve srovnání s rokem 2004 sice významným způsobem klesl počet správních řízení, kterou s Českou televizí zahájila Rada pro rozhlasové a televizní vysílání ve věci překračování časových limitů reklamy, nicméně v dalším odstavci se říká, že naopak pronikavě vzrostl počet zahájených správních řízení ve věci sponzorských vzkazů. Vzhledem k tomu, že i v dalších odstavcích pak v podstatě z informace vyplývá, že zde dochází k jakémusi výkladovému rozporu mezi názorem ČT a Rady pro rozhlasové a televizní vysílání, docela rád bych znal stanovisko České televize, případně Rady, protože by mě zajímalo, zda máte pocit, že to je nějaké legislativní řešení, nebo zda je to jen nějaký koncepční spor, který se precedenčně vyřeší, a pak již bude jasno. To je jedna věc.

Druhá věc. Přestože rozumím tomu, že dostaneme zprávu o hospodaření, mě by zajímalo sladké tajemství, jestli čísla jsou aspoň v předběžné verzi. Ve zprávě na straně 36 se říká, že je vytvořen oprávněný předpoklad k dosažení kladného hospodářského výsledku za rok 2004 v částce cca 10 – 20 milionů po zdanění. Chtěl bych se dotázat, zda se dá říci nějaká konkrétní částka. Opravdu jen pro zajímavost. Když ne, tak se nic neděje.

Třetí věc – to je opravdu jen poznámka. Mě zaujalo na straně 23, že jste z nějakého důvodu vypíchnli zrovna jako významnou inovaci reality show Vypadáš skvěle. Za sebe musím říci, že samozřejmě neberu České televizi právo dělat takovéto pořady, dokonce to dovedu i pochopit, nicméně z mého pohledu zrovna takovýto typ show mi spíše přijde jako show pro komerční televizi, zvláště když jsem se nedávno na tento pořad díval. Musím říci, že přesně funguje, jak jsem si myslel. Je obalen reklamou od firem, které samozřejmě mají nějakou spojitost s tím, o čem pořad je. Nenapadám to a nekritizuji, ale musím říci, že pro mě je to typ pořadu komerční televize než televize veřejnoprávní. Spíše mě zarazilo to vypíchnutí ve zprávě zrovna tohoto formátu jako zásadní věci z pohledu veřejnoprávní televize. Děkuji.

Poslanec Jaromír Talíř: Paní kolegyně Levá.

Poslankyně Ivana Levá: Našla jsem ve zprávě pozitiva, ale také negativa. Kde vidím rezervy? Rezervy jsou v oblasti tvorby pro děti a mládež. Samozřejmě znepokojuje mě pokles podílu vlastní produkce, ale jsem si vědoma toho, že je to odůvodněno. Ne že by nechtěla ČT vlastní programy, ale prostě na to nemá. Toho jsem si v současné době vědoma.

Souhlasím s tím, že ČT věnuje mimořádnou pozornost vzdělávacím pořadům. Tady je na místě i nákup pořadů. Moc se mi líbila Zázračná planeta. Bylo to koupeno z BBC.

Česká televize se systematicky připravuje na digitální vysílání. Připravovala si kanál CT24, usiluje o sestavování datového toku multiplexu veřejné služby ve spolupráci s Českým rozhlasem, podílí se na experimentálním digitálním vysílání. Procento podílu regionálních vysílání se sice nepodařilo naplnit, ale také za tím vidím především ekonomické důvody.

Rada řešila hodně stížností, stížností na objektivitu a vyváženost, nepřijala žádné zásadní rozhodnutí. Před rokem jsem zde říkala, že pokud nedojde k obratu, nemůžeme se pro zprávu vyslovit, protože pro nás objektivita a vyváženost je prioritou. V tomto případě jsem dala svému klubu doporučení postavit se proti přijetí této zprávy.

Poslanec Petr Pleva: Já bych se rád zmínil k plnění povinností podle § 12 odstavec 4 zákona o ČT, které je popsáno na straně 48. Opět bych protestoval proti tomu, proti čemu jsem protestoval už minule. Vidím, že Rada ČT to opakuje tak tvrdošijně, že dokonce nakazila Radu Českého rozhlasu. To je tvrzení o kapacitních důvodech, které jsou samozřejmě naprosto nesmyslné. Navíc Rada sama dokazuje tím, že řekne, že v roce 2006 už tato povinnost splněna bude. Nevím, že by se někde hovořilo o tom, že by v Brně a v Ostravě dramaticky kapacity vzrostou. Nevzrostou. Není to o kapacitách, ale pouze o penězích, které z centra na výrobu jsou poskytnuty. To je kritice.

Nicméně chtěl bych pochválit Radu za to, že konečně udělala to, o co jsme ji žádali. Řekla, jak bude toto procento narůstat a kdy bude ze zákona splněno, protože jsme jasně deklarovali, že víme, že to je proces, který se musí odehrávat v nějakém časovém období, že nám chybí jasný horizont. Tady je popsán. Doufám, že ve zprávě za rok 2005 už skutečně bude splněno ono číslo 18 % a v roce 2006 bude naplněno. Proti tomuto nemám výhrady.

Chtěl bych jen vyslovit jistou obavu, která by měla asi zaznít tady a měla by na ni zaznít i odpověď. A to je, aby nebyl tento podíl naplňován v podstatě ne příliš korektním způsobem, a to reprízou zpravodajských pořadů, které jsou v regionálním vysílání, na celostátních okruzích. To bych považoval za trochu un fair naplňování, protože zákonodárce zcela jednoznačně měl na mysli, když dával tento paragraf do zákona, že podíl televizních studií bude v celé šíři žánrové skladby, kterou ČT vysílá. Chtěl bych k tomu vysvětlení. Doufám, že mi jak Rada, tak vedení ČT uklidní a řekne mi, že moje obava je zbytečná. Pak budu spokojen. Děkuji.

Poslanec Jaromír Talíř: Teď je prostor pro to, aby mohla zareagovat buď Rada, nebo vedení. Pan Novák chtěl zareagovat asi na otázku kolegy Vrbíka. Má slovo.

Pan Novák: Děkuji, pane předsedo. Budu opět velmi stručný. Tady jde v podstatě o problém, který je velice přesně popsán v § 50 mediálního zákona, kde se hovoří přesně o procentu denního vysílacího času, který může provozovatel vysílání věnovat na reklamu. Tam je to vcelku jasně uvedeno.

Není to zcela jednoznačně uvedeno v § 2 odstavec 1 písmena l) a o) mediálního zákona. To je otázka toho, co je reklamace sponzorování. V druhé polovině loňského roku na základě podnětů občanů Rada řešila několik desítek případů, kdy se řešilo, jestli to, co bylo uvedeno v rámci televizního vysílání, je ještě sponzorování, nebo jestli už je to reklama. Rada tuto část na rozdíl od § 50, která je jasně daná, posuzovala tak, jak je složena, tedy jako v podstatě „laická“ porota. Dospěla zpravidla výrazně většinově k názoru, že několik desítek částí vysílání není už sponzorování, že je to reklama, že to má přímo sloužit k podpoře prodeje, nákupu, pronájmu výrobků nebo služeb. Že to je tedy o něco více. Zahájila v tomto směru s Českou televizí správní řízení. Samozřejmě pakliže v tomto případě soud dá za pravdu Radě, to znamená, že to byla reklama, potom v tom případě návazně půjde i po překročení času, který byl věnován reklamě. V tom případě sankce budou potvrzeny.

Všechno to zatím běží, jde o několik desítek případů. Většinový názor Rady byl, že to je reklama. Pakliže to soud potvrdí, bude to ve zprávě za rok 2005, pak by to bylo sankcionováno. Možná nám soud nedá za pravdu, že to bude vnímat jako sponzoring. Pak by to bylo v pořádku.

Poslanec Jaromír Talíř: Děkuji. Bude reagovat pan Fanta.

Pan Fanta: Otázek byla velká řada, z nichž některé jsem si ani nestihl poznamenat. Chtěl jsem jen říci např. na otázku v čísle 1 bod 2, proč byl vybrán právě systém těchto pořadů. Ptala se paní poslankyně Dostálová. Na toto nejsou samozřejmě nějaká přesná kritéria, spíš byly vybrány pořady, na které se mělo upozornit. Ovšem není na to nějaký speciální systém nebo kodex, podle kterého by se to vybíralo. Je samozřejmě, že někomu to může nevyhovovat.

Dále jde o informaci týkající se financí na akci Český lev. Domnívám se, že by mohl odpovědět pan ředitel.

Dále je zde otázka poklesu domácí tvorby. Je to samozřejmě spíše otázka finanční než otázka jiných rozhodnutí nebo nějakých vad. Nic jiného se k tomu nedá říci.

Pokud jde o hodnocení – 3.1 – jak hodnotit kvalitu, o tom jsme už na Radě také jednali. Jednali jsme o hodnocení kvality jednotlivých pořadů. Nakonec jsme od toho ustoupili na základě diskuse, protože jsme si řekli, že na to, aby členové Rady hodnotili kvalitu určitých pořadů, by to nebyl asi nejlepší postup.

Dále jsou zde otázky stížností týkající se ČT a přicházejících na ČT. Požádal bych paní kolegyni Hůlovou, která je členkou skupiny, která toto řeší.

Jsou zde otázka hospodaření – jestli je možno uvést definitivní částku. Myslím si, že zatím to ještě možné není, protože to lze uvést v okamžiku, kdy bude proveden audit. Na to si budeme muset ještě počkat.

Výtka paní poslankyně Levé týkající se tvorby pro děti a mládež – můžeme jenom říci, že je to tak. Na Radě jsme to také diskutovali. Je to také otázka finanční, ale je pravda, že probíhají snahy, které se snaží právě tuto oblast zvýšit a zlepšit.

Pokud jde o objektivitu a vyváženost, domnívám se, že zase v tak špatné situaci to v České televizi není vzhledem k tomu, jak pravidelně dostáváme informace z firmy Inovatio. Také máme speciální skupinu, která toto projednává a řeší. Vlastně tuto věc projednáváme každé čtvrtletí. Domnívám se, že tak špatná situace v České televizi není.

Připomínka pana poslance Plevy ohledně regionálního vysílání, což bylo spíše upozornění do budoucna, aby se ty věci nezvládaly tím, že se budou používat reprízy. Zatím k tomu nedošlo. Dochází k tomu, že se skutečně průběžně procento zvyšuje. Předpokládáme opravdu, dojde-li ke zvyšování jako dosud, že v roce 2006 bude dosaženo předepsaných 20 procent.

Ještě jsem požádal pana generálního ředitele, aby se zmínil o akci týkající se Českého lva.

Poslanec Jaromír Talíř: Pane generální řediteli, máte slovo.

Generální ředitel Jiří Janeček: Když dovolíte, vzal bych si slovo na trochu delší dobu, protože jsem se s panem předsedou už domluvil. Nečekal jsem, že některá vyjádření na dnešním jednání budou tak etická, takže jsem se objednal k lékaři, jak jste slyšeli. Tak ještě to tu duní. Vzal bych některé věci, které se týkají přímo mě, jinak kolegové jsou kompetentní.

K rozpočtu pořadu Českého lva vůbec nemám problém s tím, když přijdete a nahlédnete do smlouvy. Ale abych smlouvu zveřejňoval, to by asi nebylo příliš taktické. To bych mohl zveřejnit

všechny smlouvy a jistě by to nebylo dobré vzhledem ke komerčním televizím a jiným subjektům, i k těm, kteří s námi ty smlouvy podepsali. Ale nemám problém s tím, když přijdete a podíváte se.

Ptala se, paní poslankyně Dostálová, na počet zaměstnanců. Řekl jsem skutečně tři sta. Některé lidi jsme nechali v pracovním zařazení ještě do konce roku, dobíhala jim pracovní smlouva. Nebylo by podle mého názoru nepříliš lidské, kdybychom propustili lidi půl roku před tím, než mají odcházet. V současné době počet je zhruba 280 lidí. Není to celých 300.

Další věcí byl pokles domácí tvorby. Už na to bylo odpovězeno. Pokles o 4 %. Ano, je to otázka peněz. Víte všichni velmi dobře, že domácí tvorba je velice drahá. Když nakupujeme ze zahraničí, vždy dám příklad, že zahraniční seriál např. z Brazílie – jeden díl přijde na patnáct až dvacet tisíc korun. Jeden díl seriálu, který děláme my a děláme seriály, kde se používá často exteriérů atd., stojí tři, čtyři, pět milionů korun. Rozdíl je tam ohromný. Porovnávám trochu neporovnatelné, ale časově zaberou stejnou plochu.

Dále otázka pana poslance Plevy – 20 % podílu regionálních studií. My jsme to udělali tak, že regionální studia mají více než 20 % peněz na výrobu programu. Když máme v současné době zhruba 1,2 miliardy na výrobu programů, odečteme z této částky práva na sportovní přenosy, které tvoří velmi podstatnou částku (mezi 150 až 200 milionů korun), zbude miliarda. Z miliardy zhruba 200 – 230 milionů korun patří regionálním studiím. Páni ředitelé regionálních studií mají plné kompetence k tomu, aby zaplnili 20 %. Jde to ztěžka, není to tak jednoduché, jak by se na první pohled zdálo. Samozřejmě, že zpravodajství je významnou položkou, ale nevnímám to tak, že bychom se za něco schovávali.

Ale stejně tak je významnou a legitimní položkou i reprizování. Konec konců pražské studio reprizuje velmi bohatě.

Ještě řeknu jednu pozitivní věc v této souvislosti. Od začátku letošního roku procento stoupá. V současné době osciluje někde kolem 18 až 18,5 %. Rok 2006 jsem řekl na Radě záměrně, ale rád bych, abychom se letos už výrazně přiblížili ke 20 %.

Predběžná čísla o hospodaření – probíhá v současné době audit, ale budeme v plusu. Teď už mohu říci, že řádově v milionech. Nebudou to desítky milionů.

Rezervy v tvorbě pořadů pro děti a mládež. Paní poslankyně Levá, máte naprostou pravdu. Příprava výrobního schématu na rok 2006 počítá s větším prostorem pro pořady pro děti a mládež. Zase je to otázka peněz. Uvidíme, jestli nám v tomto smyslu pomůžete.

Otázka vyváženosti. Já na to mám samozřejmě úplně jiný názor. Hlavní zpravodajská relace – Události – získala prestižní i mezinárodní cenu za variabilitu zpravodajství. Cena je mezinárodní. Byl to jeden jediný pořad ze zemí bývalé střední Evropy a vůbec celého světa. Byly porovnávány pořady z Ameriky, z Německa, z Jihoafrické republiky, prostě z celého světa, takže si troufnu říci, že na tom nebudeme až tak špatně. Navíc jsme průběžně kontrolováni nezávislou agenturou Inovatio.

Když dovolíte, jestli na mě přímo něco nemáte, tak bych skončil a odkráčel bych k lékaři.

Poslanec Jaromír Talíř: Zeptám se, jestli ještě někdo něco chce slyšet od pana generálního ředitele.

Poslankyně Kateřina Dostálová: Už jenom poznámka. Možná jsem byla špatně pochopena s Českým lvem. Nepotřebuji to vědět, jenom jsem reagovala na to, že žádosti o to, kolik stojí který pořad ze strany občanů, veřejnosti – a uvedla jsem příklad Sdružení koncesionářů – jsou. Chápu, že se může u řady případů říci obchodní tajemství. Tomu samozřejmě rozumím. Českého lva jsem dala jenom jako konkrétní příklad. Šlo mi jenom o to, jestli by se dalo konkrétněji specifikovat, kolik stojí výroba toho kterého pořadu a dát to do této zprávy. Jestli by to šlo aspoň rámcově ve zprávě o hospodaření – říkám to teď, protože zpráva se bude tvořit. Tak jsem to měla na mysli. Děkuji.

Poslankyně Ivana Levá: Jenom jednu větu k objektivitě a vyváženosti. Pane řediteli, věřte mi, že se nepohybují jenom mezi komunisty. Myslím si, že i lidé, kteří nejsou komunistického názoru, dnes cítí, když se dívají na komerční zpravodajství, že je objektivnější než zpravodajství České televize. Říkám to nerada, věřte mi, že nerada. Ale tak to slyším od lidí.

Generální ředitel ČT Jiří Janeček: Na tohle musím zareagovat. Pošlu vám velmi podrobné analýzy firmy Inovatio. Zjistíte, že Česká televize se mnohem a mnohem více zabývá věcmi politickými, hospodářskými, zahraničně politickými. Jistě budu méně kritizován, když budu vysílat

více zpráv a informací o dopravních nehodách, o zvířátkách a podobně, ze společnosti a jiné. Já vám zprávu rád pošlu, abyste si udělala objektivní obrázek.

Poslankyně Ivana Levá: Pane řediteli, já jsem si ji poctivě pročetla. Ale vezmu příklad včerejší, teď to nesouvisí se zprávou, zdražuje se jízdné v Praze. Slyšíme: ano, ten je pro zdražení, ten je pro zdražení, máme pro to tyto důvody, atd. Komunisté hlasovali proti. To není součást objektivního sdělení.

Pan Novák: Nevím, do jaké míry jsem tady kompetentní, že jsem vlastně z jiné rady, než je teď projednávána. Ale musím potvrdit, že nám skutečně chodí ohromné množství stížností, kde se ptají posluchači, proč platíme koncesionářské poplatky a konstatují, že právě komerční televize jsou objektivnější. To není můj názor. Mohl bych sem donést fascikl stížností, které chodí. Jaká se používá terminologie. Měli jsme dopis, proč se používá pojem komunistická Čína, když se hovoří o Čínské lidové republice – je to oficiální název státu – a proč se třeba nepoužívá pojem feudální Saudská Arábie nebo kapitalistické Spojené státy americké. To je stejné, to je analogie. I těchto věcí si posluchači všimají. A opravdu stížnosti na objektivitu, a právě v souvislosti s tím, že mají být zvýšeny poplatky, nám na radu chodí. Kdybych věděl, do jaké míry to tady bude probíráno, mohl jsem to sem přinést. Něco projednáváme my, něco postupujeme Radě ČT.

Poslanec Jaromír Talíř: Zareaguji na to tím, že jsem ve stálé komisi minimálně druhé volební období a jediné, co se tady táhne jako červená nit, je objektivita a vyváženost zpravodajství v jednotlivých televizích. Toto je problém, který opravdu asi vyřešen nikdy nebude, protože vždycky bude někdo, kdo bude mít pocit, že je z jeho strany málo zdůrazňováno – nechci bránit debatě, ale jenom chci připomenout, že je to kontinuální problém, který tady provází debaty o vysílání už řadu let. Pan ředitel ještě zareaguje. Prosím.

Generální ředitel ČT Jiří Janeček: Ještě, když dovolíte, řeknu jednu věc. S kýmkoliv mluvím z různých stran politického spektra, tak levá strana říká, že jsme příliš napravo, pravá říká, že jsme příliš nalevo. To už mi samo o sobě signalizuje, že jsme pravděpodobně na úrovni osy. Další věc je, že podle průzkumů STEM a jiných důvěryhodnost České televize je dlouhodobě 67 %. Důvěryhodnost komerčních stanic je 42 %. Chodí mi také hodně dopisů, ale na nás se dívá 10 miliónů lidí. Dostanete jich 5 tisíc? Je to měřítko? Tento průzkum říká zcela jasně – 67 % věří České televizi a 42 % komerční.

Poslanec Jaromír Talíř: Jenom také zareaguji. Podle mého názoru to také může být tím, právě jste sami na to tady upozornili, jaká je struktura zpravodajství u komerčních televizí. V případě, že se tam nebudu k věcem vyjadřovat, tak získám větší důvěryhodnost, protože o nich nemluví. To je debata, která nás opravdu může provázet hodně dlouho. Pan Kotrba. Paní Hůlová jako radní České televize má přednost.

Paní Hůlová: Děkuji. Klidně bych si pořadí vyměnila, protože je možné, že to bude bod, kde se s panem kolegou Kotrbou neshodneme, alespoň to tak předvídám, protože spolu diskutujeme dlouhodobě.

To, co jsem měla původně v poznámkách, už řekl pan předseda Talíř. Skutečně problém je velmi dlouhodobý. Termíny, které se dostaly do velkého vysílacího zákona už v roce 1991, tj. vyváženost a objektivita, jsou velmi prožluklé a velmi špatně měřitelné, byť se snažíme používat co možná nejdokonalejší metodiku. Je tam řada subjektivních pohledů, jak diváků, tak mnohdy radních. To, co říká paní poslankyně Levá, že si jí lidé stěžují, co říká pan kolega Novák, že si stěžují. Ano, ale spokojení diváci nepíší nebo píší velmi málo, takže se domnívám, že samotné kvantum stížností, které přijdou k tomu či onomu, ještě není jediným kritériem, které bychom měli aplikovat. To za prvé.

Za druhé. Když se bavíme, jestli ČT versus komerční stanice, chci připomenout, asi by to bylo potřeba někam napsat národu, že povinnost objektivních a vyvážených informací se netýká České televize proto, že má poplatky. Ta je uložena zákonem o vysílání všem televizním a rozhlasovým stanicím nezávisle na poplatcích. Na to se také často zapomíná. Velice často, když sleduji monitoring tisku, tak hodně lidí, kteří píší nebo telefonují do médií, není to, pokud vím, většina společnosti, ale kdybych to vzala jako nějaký vzorek, tak se zásadní liší v tom, že říká, že komerční televize si může

dělat co chce, ale ČT ne. To je obecně rozšířený model. Co s tím? Možná bychom se mohli jako Rada ČT sejít s velkou radou k tomuto konkrétnímu tématu a zkusit si říct nějaký společný klíč pro posuzování této problematiky. Jinak se snažíme samozřejmě reagovat na stížnosti, které nám postupuje Rada pro RTV. Nevím, jestli píše i separátně generálnímu řediteli, ale případy, u kterých shledá, že jsou na hraně zákona nebo že nejsou přímo v jejich kompetenci, tak nám postupuje s tím, že my pak zpětně informujeme o výsledku našeho projednání, jak jsme s tím podnětem naložili.

To byla vaše výhrada, že nejste spokojená – str. 60 a dále – co se týče stížností a podnětů. (K poslankyni Dostálové.) Jsou tam jmenovitě uvedené, to jsou právě ty, kde jsme shledali podnět oprávněný nebo částečně oprávněný a kterým jsme se zaobírali s tím, že tam bylo vesměs přijato v rámci našich zákonných kompetencí doporučení na generálního ředitele. Zákonný problém spatřuji v tom, aniž bych se na to chtěla vymlouvat, že možnosti Rady, co se zásahu týče, Rada nesmí zasahovat do tvorby a vysílání pořadů, nyní do výroby a vysílání pořadů po poslední úpravě. Podle zákona jí přísluší v případě, že zjistí porušení zákona o ČT nebo kodexu přijímat obecná doporučení k programové nabídce. To pak činíme. Nebo u konkrétních stížností požádáme o opatření k nápravě, ale není v našich kompetencích realizovat snižování mezd. To pak přísluší generálnímu řediteli. My řekneme, aby vyvodil důsledky. Naší možností je podle zákona v krajním případě generálního ředitele odvolat. Můžeme zkrátit složku mzdy nebo vydat konkrétní nebo obecné doporučení. Takto se stížnostmi nakládáme.

Poslankyně Kateřina Dostálová: Já bych opravdu chtěla, aby ve zprávě jednotlivé stížnosti, jak je vyhodnocujete, byly. Požádali jsme třeba generálního ředitele o uskutečnění toho a toho. Nebo vyhodnotili jsme to tak a tak. Ale takhle lidé mají pocit, že velká rada prohlásí, že byl porušený zákon a vy to smetete ze stolu a vůbec se tím nezabýváte, protože nikde nemáme jedinou zmínku, jedinou informaci o tom, že jste se porušením zákona zabývali.

Poslanec Jaromír Talíř: Petr Pleva doplní dotaz a vy na to potom odpovíte.

Poslanec Petr Pleva: Tím, že řeknete, že to přísluší velké radě a ne vám, máte pravdu pouze částečně. Pokud je to porušení reklamního času, pak vám to skutečně asi nepřísluší. Pokud je to porušení § 31, objektivita, vyváženost a pluralita ve vysílání, tak je to bytostně věc, která vám přísluší, protože vy vykonáváte kontrolu veřejnosti nad dodržováním právě i těchto povinností.

Paní Hůlová: Vyváženost a objektivita nám přísluší především proto, že tato povinnost je zopakována v zákoně o České televizi. My nemusíme sahát do mediálního zákona a jsme povinni se tímto zabývat. Nemyslím si ale, že všemi ostatními paragrafy, protože tam, kde je v zákoně o ČT zmíněn zákon o RTV vysílání, tak je to právě v § 9 jako možný důvod odvolání generálního ředitele, tj., že Rada ČT může GŘ odvolat, pokud GŘ porušuje zvláštní právní předpisy – tam je odkaz na RTV zákon. V paragrafu o kompetenci rady se skutečně – můžu dát k nahlédnutí – u nás uvádí § 2 a 3, což je vyváženost a objektivita zákona o ČT, kodex a obecná doporučení. Pak máme stížnosti na GŘ k řešení, kdy my jsme tedy to písmenko extendovali, tj., že to nechápeme jenom tak, že nám někdo napíše, že Janeček mu stoupl na nohu nebo, že si s ním nepovídá, to znamená konkrétní jednání persóny GŘ, ale dovodili jsme, že generální ředitel z titulu své funkce je statutární zástupce provozovatele, tudíž veškeré stížnosti, včetně programů, bereme jako stížnost na GŘ. Protože jinak bychom skutečně stížnosti diváků museli odložit. Takhle jsme to rozšířili. Zatím se nám tedy nestalo, že by to bylo napadnuto. Nevím, jestli jsem to vyjádřila dost srozumitelně.

Poslankyně Kateřina Dostálová: Už jenom jednu větu. Jestliže si člověk může najít na internetu zápis z velké rady, dozví se tam, že ČT v této věci porušila zákon. Konstatuje rada. Kde si může divák na internetu najít, jak postupovala Rada ČT, jestliže šlo opravdu o objektivitu a vyváženost. Co jste s tím udělali? Nikdo neví, co se s takovým rozhodnutím stane.

Poslanec Jaromír Talíř: Paní Hůlová, pan Fanta, pan Kotrba.

Paní Hůlová: Myslím, že máme společný zájem, že nejde o nějaké přestřelování. Jednak je možnost sledovat průběh zasedání rady na internetu a jednak i v našich pravidelných zprávách a zápisech z jednání rady je seznam podnětů a stížností. Jsou tam občas některé speciální přílohy.

Může být, že to je nedostatečné a můžeme ještě pracovat se zápisem konkrétněji, podrobněji, rozvést třeba i k některým stížnostem. Už jsme to také zvažovali, že by se tam dalo více charakteristik, protože pokud je tam někdy jenom obecná formulace, že Rada vzala na vědomí, tak to skutečně tomu, kdo nesledoval zasedání ať už fyzicky na místě samém nebo přes internet, řekne jenom málo. I když se pokoušíme tento bod na Radě projednávat, tak vždycky uvést ani ne jméno stěžovatele – to si myslím, že je až sekundární věc – ale to, čeho se podnět týká. Rekapitulujeme to. Ale v zápisech je to možná příliš stručné.

Pan Fanta: Já jsem chtěl jenom podotknout, že ve zprávě na straně 61 je napsáno, kolik bylo celkem stížností, že vlastně šlo celkem o 284 podnětů. Potom je tam ještě řečeno, že stížností, které rada posuzovala při svém jednání na návrh své pracovní skupiny zvláště bylo 8. Sedm z nich uznala rada za oprávněné nebo částečně oprávněné. (Konec strany.)

Poslanec Jaromír Talíř: Pane Kotrbo, teď došlo na vás.

Pan Kotrba: Jsem rád, že konečně došlo na mě, ač s kolegyní Hůlovou většinou nesouhlasím, tentokrát jí dávám plně za pravdu. Problém je totiž jedné věci. Pokud připustíme, že zákon platí pro všechny, platí i pro členy a předsedy rad mediálních, i když si o něm můžou myslet v dané chvíli cokoliv. Pokud v zákonu je paragraf pojednávající o vyváženosti, objektivitě atd., pak platí i tento paragraf všeobecně a pro všechny, nediskutuje se o něm. Pokud ovšem není řečeno v tomtéž zákoně, z jakého základu se ona vyváženost nebo objektivita posuzuje a jakou metodikou se posuzuje, pak nastane problém, protože vyváženost je záležitost proměnlivá v čase a pokud není zcela jasná metodika kvantitativního výzkumu a není zcela jasné, kterých všech pořadů se to týká, není jasné, jakým způsobem to měřit, pak nastane problém, že jednou jedněch 9, 12 nebo 15 lidí řekne, že je to vyvážené a podruhé řekne, že ne. Nemusí se vždy shodnout. Proto jsem chtěl poprosit, jestli by bylo možno se tímto zabývat po stránce nikoliv správného řízení RRTV, ale po stránce sjednocení metodiky posuzování takovýchto věcí. Chci tímto požádat Radu pro rozhlasové a televizní vysílání, jestli by se přípravou podobné metodiky případně i v součinnosti s Radami ČT a Čro nezabývala. Myslím, že by to přešlo tomuto letitému konfliktu, který se občas politicky zneužívá tu pro jednu stranu nebo tu pro druhou stranu. Bylo by dobré, kdybychom se konečně už dohodli na obecné a obecně platné metodice.

Pan Savický: Děkuji za slovo. Poznamenal jsem si tady dvě připomínky paní poslankyně Dostálové. První je k chronologickému přehledu událostí, druhá je potom k charakteristice programové nabídky. Každá takto zpracovaná zpráva je samozřejmě kompromisem mezi absolutním objemem všech údajů a mezi nějakou selekcí, je tedy výsledkem určité selekce a její rozsah je dán určitou konvencí, respektive hledáním optimální verze. K tomu mohu říci, že například chronologický přehled událostí je zpracováván z mnohonásobně většího objemu tak, aby zachycoval dvě kritéria, aby zachycoval významné programové počiny, to znamená ty, kterými ČT naplňuje veřejnou službu v jednotlivých měsících a v celém spektru typů pořadů a aby zachycoval podstatné institucionální události, které zasáhly do chodu života ČT. To, že je organizován chronologicky, to má relativně velký význam pro uživatele, protože jsme zvyklí, že lidé se zprávami pracují za několik let zpátky. Udržení jednotné metodiky – právě tato část výročních zpráv patří alespoň podle našich poznatků mezi novináři ale i mediálními odborníky k poměrně velmi často využívaným zdrojům informací. Samozřejmě lze jí udělat užší, lze jí udělat širší. Je to skutečně věc toho nalézt optimální rozměr.

U kapitoly 2 – charakteristika programové nabídky – upozorňuji, že je oproti zprávě za rok 2003 rozšířená. Zase platí totéž. Česká televize vysílá mezi 260 a 270 premiérami týdně. Když to očistíme od periodicky se opakujících zpravodajských pořadů, stále zůstává kolem 160 pořadů. ČT zároveň plánuje na 4 schémátové týdny, to znamená, že vznikají 4 mutace ve vysílacím schématu. Shodou okolností to znám z praxe, neboť jsem kdysi pracoval jako hlavní dramaturg ČT. Písemný popis všech pořadů se kdysi skutečně zhotovoval. Bylo to asi do roku 1997, 1998, kdy to byla velmi detailní zpráva, která popisovala každý jednotlivý pořad ve vysílacím schématu tímto způsobem. Měla kolem 400 stran a v papírové podobě se s ní prakticky nedalo pracovat. Poté to nahradily softwary, dneska používáme softwary provis ve druhé verzi. Objem dat je naprosto nezvládnutelný pro jakoukoliv tištěnou zprávu. Výsledkem je určitá selekce, kde do zprávy o hospodaření ČT jdou údaje o informacích hospodářského charakteru. V této zprávě předkládáme Radě ČT takové podklady, aby

mohla programovou nabídku charakterizovat. Tam stačí specifikovat požadavky, jak podrobně má být zpráva zpracována.

K námitce pana poslance Vrbíka ohledně pořadu Vypadáš skvěle. Pořad jsme zdůraznili naprosto záměrně právě proto, že byl napadán z důvodu, že je podoben produkci komerčních televizí. Chci zdůraznit, že to byl přesně moment, proč tam byla zdůrazněna jiná charakteristika. Jde totiž o to, že je tady nepříjemné spojení pro ČT jako televizi veřejné služby, že pořad, který vypadá moderně, bývá automaticky spojován s tím, co mají dělat komerční televize. To je trochu škoda. Hned vysvětlím proč. Protože typickou charakteristikou pořadu je právě jeho velmi moderní formální podoba, ale chci upozornit na jinou jeho vlastnost, která je naprosto netypická, protože tento pořad zasahuje všechny věkové kategorie. Kdybychom se dostali k podobným pořadům komerčních televizí i v zahraničí, ne u nás, protože u nás, pokud vím, detailní podoba tohoto pořadu neexistuje, tak zjistíte, že tam skutečně nedojde k tomu, aby byli respondenti pořadu rozloženi do celé věkové škály, ale budou soustředěni na věkovou kategorii, která je zajímavá pro reklamní agentury. To je to, co ČT nedělá. Věk hostů, kteří tam byli upravováni, byl rovnoměrně rozložen v rozmezí mezi 19 až 69 lety. Je to vlastně moment, kdy ČT chce velmi aktivně a přitom nepřiliš zjevně, protože jakékoliv vystupování, které je příliš okázalé, tak odpuzuje diváky, vystupovat proti věkové diskriminaci. To je jeden ze záměrů pořadu. To je pro nás velmi důležitý aspekt a ten bych chtěl v této souvislosti zdůraznit. Děkuji.

Paní Hůlová: Zkusím velice stručně. Nerada bych, aby na nás zůstalo více provinění nebo nevysvětlených věcí než nám skutečně přísluší. Reality show – tento žánr je mi spíše odporný upřímně řečeno. Žasnu nad tím, co dala do svého vysílání slovenská televize. Ale musím říci konkrétně, že tento typ mi tolik nevdá. Myslím, že je fajn, když se řekne holkám, že můžou vypadat lépe nebo i dámám, aniž by si ničily zdraví redukčními dietami a musely vyhazovat desetitisíce za kosmetiku. Proto tento typ snesu a nejsem k tomu tak kritická.

Co se týče velké problematiky správních řízení RRTV vůči ČT ohledně tzv. sponzorských vzkazů, říkám lidově, protože tento termín v zákoně není, je to poměrně zásadní záležitost. Pramení z toho, že zákon je nutně obecný. Protože se problematice věnuji 16 let, tak se snažím dlouhodobě volat po tom, aby tzv. mediální rada přijala jakási interpretační pravidla, mantinely pro soukromá média, která mnohdy říkají: my bychom chtěli ctít zákon, ale nevíme, jak ho rada vykládá, jak ho aplikuje. Protinázor předsedy rady Pospíchala byl, že by šlo o předběžnou cenzuru. Já si to rozhodně nemyslím. Ať už by to bylo na žádost jednotlivého provozovatele vysílání problém předem konzultovat, jak se to děje u francouzské CSA. Koneckonců rada je od slova radit. Už vůbec si to nemyslím u interpretačních pravidel, protože rada je stejně musí mít, když zákon aplikuje. Čekat na judikáty je ta poslední možnost. Ale základním smyslem zákona je prevence negativních jevů a ne výběr pokut do státního rozpočtu. Byla bych velmi ráda, kdybychom se zde na nějakých pravidlech postupně s kolegy dokázali shodnout.

Co se týče počtu správních řízení. Rada ČT kvartálně či pololetně projednává pravidelně mimo jiné bod Soudní a správní řízení. A tady nejenom vzala na vědomí, ale i podpořila postup ČT, co se týče přístupu ke sponzorským vzkazům. Máme k dispozici i pravidla, která v tomto ohledu má ČT. I my jsme došli k závěru, že při takovémto diametrálním rozdílu ve stanoviscích nezbyvá než čekat na judikáty. Pokud jsem informována, nemáme zatím poslední v písemné podobě, ale obávám se, že i ty se budou lišit a dokonce od jednoho a téhož soudce. Jsem zvědavá, jak to v praxi pomůže.

Poslanec Jaromír Talíř: Věřím, že zástupci Rady pro rozhlasové a televizní vysílání vás podrobně poslouchali a že si z toho něco odnesou nebo neodnesou. Končím zprávu. Poprosil bych zpravodajku o návrh usnesení. Myslím, že se o něm zmínila v obecné debatě. Doplníme všechny náležitosti, které k tomu je třeba. Budeme hlasovat o tom, že doporučíme Poslanecké sněmovně, aby vzala výroční zprávu Rady ČT za rok 2004 na vědomí.

Kdo je pro přijetí tohoto usnesení? 4. Kdo je proti? 1. Zdržel se hlasování. 1. Návrh byl přijat.

Zbývají nám poslední dva body. Různé. Zpráva o tisku. Máte k tomu něco? Nemáte, takže je považuji za projednané a končím dnešní jednání stálé komise pro sdělovací prostředky.

Ing. Jaromír Talíř
předseda Stálé komise pro sdělovací prostředky